

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Da Ponte, Lorenzo.; af da Ponte ; oversat af N. C. L. Abrahams ; udgivet af A. Zinck ; Musikken af Mozart.

Titel | Title:

Figaros Bryllup : Opera i fire Akter efter Beaumarchais' Lystspiel

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Andr. Schou, 1884

Fysiske størrelse | Physical extent:

32 s.

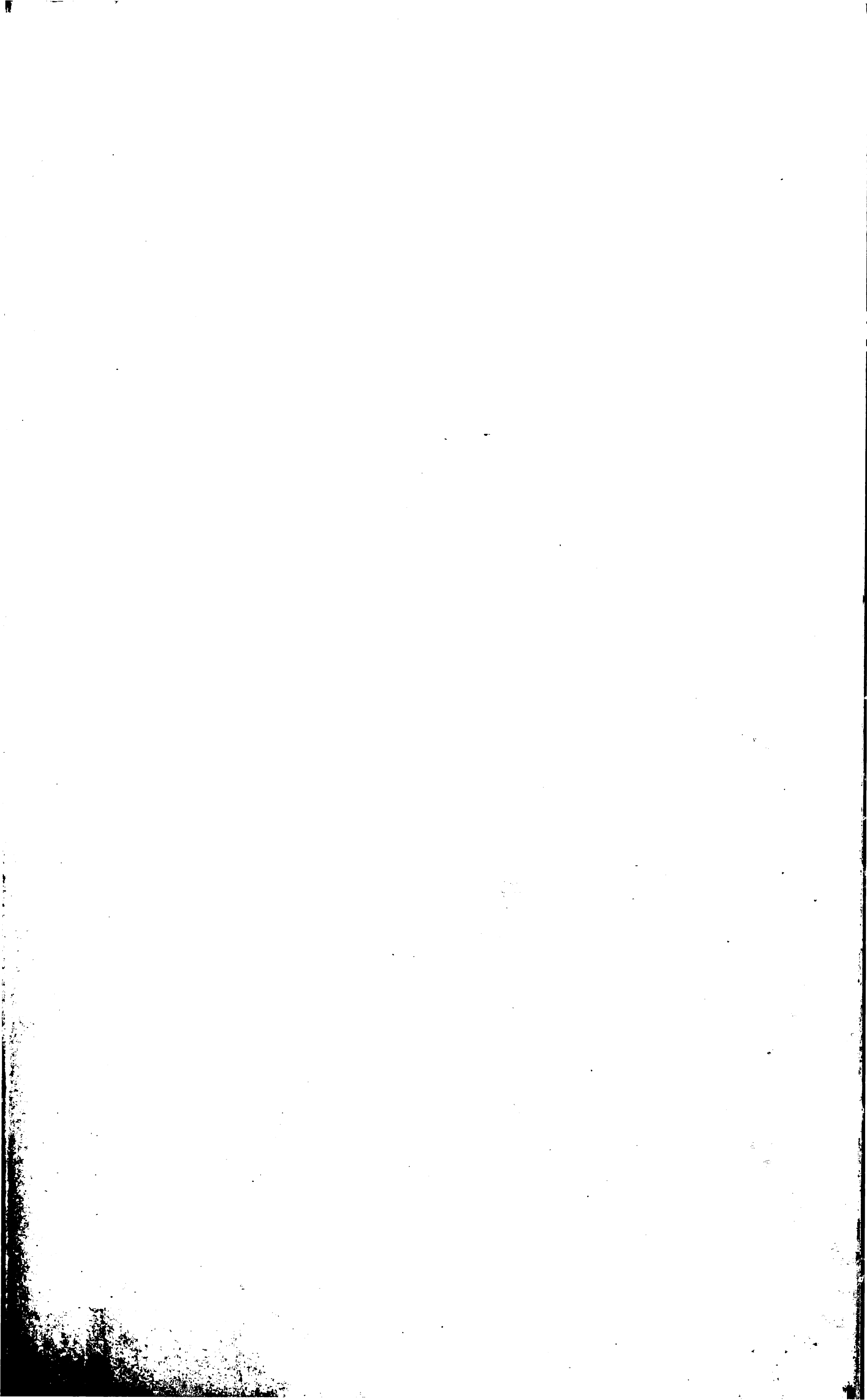
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Figaros Bryllup.

Opera i fire Akter

efter

Beaumarchais Lystspil af da Ponte.

Oversat af N. C. P. Abrahams, udgivet af A. Binck.

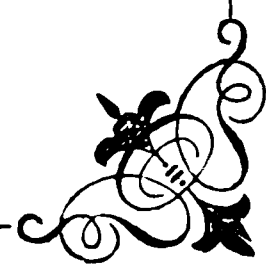

Musiken af Mozart.

~~~~~  
Pris: 75 Ore.  
~~~~~

Kjøbenhavn.

Andr. Schous Forlag.

1884.

Figaros Bryllup.

Opera i fire Akter

efter Beaumarchais Lystspil af da Ponte.

Oversat af N. C. P. Abrahams, udgivet af A. Binck.

Musiken af Mozart.

Personerne:

Grev Almaviva.
Grevinden.
Figaro, Grevens Kammertjener.
Susanna, Grevindens Kammerjomfru.
Cherubino, Page.
Doktor Bartolo.

Marcellina.
Don Basilio.
Don Curzio, Retsbetjent.
Antonio, Grevens Gartner.
Barbarino, hans Datter.

Bønderfolk af begge Kjøen, Retsbetjente Grevens Huspersonale.
Handlingen foregaar paa Grevens Slot i Nærheden af Sevilla.

Første Akt.

Et Bærelse paa Slottet med Døre
til begge Sider.

Første Scene.

Figaro og Susanna.

Figaro
(maaler med en lang Maalestok).

Fire — Otte — Seksten — Tyve
Otte og Tyve; — det slaar til.

Susanna
(passer en Brudekrans foran Spejlet).

Nej, mit Spejl kan ikke lyve,
Kransen smukt mig klæde vil.
Se herhen, min kjære Figaro,
Se, hvor Kransen smukt mig klæder.

Figaro.

Yndig Bruden for Altret træder,
Hendes Smil henrykker mig.

Begge.

Gladeste af alle Dage,
Da for Altret Du bliver min Mage;
Evig, evig da ejer jeg Dig!

Susanna.

Rom, min Ven, og forklar mig, hvad er
det, som Du maaler?

Figaro.

Jeg vil kun se om Sengen, som Grevens
os har stænket, i dette Kammer passe kan
til Bæggen.

Susanna.

I dette Kammer.

Figaro.

Ja netop; det har hans Naade ædel-
modig os givet.

Susanna.

Men naar jeg nu ej vil det.

Figaro.

Og hvorfor ikke?

Susanna (peger paa Panden).
Mine Grunde er her.

Figaro.

Man pleier dog at sige sin Grund.

Susanna.

Jeg gjør det ikke; er Du min Træl,
eller ej?

Figaro.

Men kan Du nævne mig et bedre Sted
i Slottet? Sig mig dog, hvorfor vil Du
mig trodse?

Susanna.

Fordi jeg er Susanna og Du en Tosse.

Figaro.

Takker, hvor Du er høflig. Vil Du kun
sige, hvor den bedre kan staa, min kjære
Pige.

Saa snart din Grevinde
Blot ringer derinde —
Ding, ding, ding, ding! (antyder Klokkeringning)
Blot tre Spring og for hende Du staar.
Vil Greven befale
At faa mig itale, —
Dong, dong, dong, dong!
I et Nu sluts hans Kammer jeg naar.

Susanna.
Men sæt nu det hænder,
At Greven Dig sender, —
Ding, ding, ding, ding!
I et Vrind herfra i Galop;
Og derpaa, at Manden,
Forledet af Fanden, —
Dong, dong, dong, dong!
Herind vil sig liste? —

Figaro.
Nei, stop!

Nu vel da!

Susanna.
Figaro.
Forklar Dig!

Vil mere Du høre?

Figaro.
Lad Alting mig høre.

Susanna (leende).
Ei Mistro Du nære,
Forøg ej din Harm.

Figaro.
Ha, Kvaler fortære
Min skinsyge Harm.

Susanna.
Saa hør da, men tav og rolig.

Figaro.
Tal blot, lad Alt mig vide.

Susanna.
Den kjære Greve, kjed af at jage efter
Bildt rundt omkring i Egnen, har be-
sluttet her paa Slottet at forsøge sin Lykke;
men hans Hjerte ej brænder, hør nu efter,
for hans Hustru, Grevinden.

Figaro.
Og for hvem ellers?

Susanna.
For din lille Susanna.

Figaro.
For Dig?

Susanna.
For mig, min Herre. Se derfor tror
han, at for hans ædle Forsæt dette Kam-
mer ligger ret belejligt.

Figaro.
Bravo! lad høre mere.

Susanna.
Kan Du nu ret forstaa den store Naade,
som din Brud og Dig selv til Del er
bleven.

Figaro.
Nei, vil man se, hvor naadig er Hr.
Greven.

Susanna.
Hør, nu det Bedste kommer. Don Ba-
filio, min elskede Lærer og hans Faktotum,
hvergang han gi'er mig Time, er saa god
at fortælle mig det Hele.

Figaro.
Don Basilio, — o den Spitsbub!

Susanna.
Naa, saa Du troede, at Grevens store
Medgift var for min Mand's Meriter?

Figaro.
Jeg kan det ikke negte.

Susanna.
Nej, det er Lønuen, hvorfor han under-
haanden sig vil købe den Ret, som Du
nok kjender.

Figaro.
Ser man! men den har han forlængst
jo selv forbuden.

Susanna.
Javist; men han det angrer, nu, da han
ønsker at forny den hos mig.

Figaro.
Bravo, Hr. Greve! De har med mig at
gjøre, De skal se, jeg er med —
Jeg skal Dem vise — (det ringer) der
ringes hos Grevinden.

Susanna.
Farvel, min kjære Figaro; dril ham kun
rigtig.

Figaro.
Kun Mod, min kjære Pige.

Susanna.
Og Du — forsigtig (vaar).

Figaro.
Bravo, min ædle Greve! Se nu begyn-
der jeg at fatte det Hele; jeg ser det klar-
ligt, deres Venstabs er farligt. Vi skal til
London, De som Minister, jeg som Tjener
og min Susanna som Geheimambassadrice;
nej, nej, nej! hvem han er, Figaro skal vise.

Hvis De, Hr. Greve,
Har lyst til at danse,
Skal jeg, min Tro, Dem
I Farten ej stanse;
Gjerne jeg spiller
Guitaren dertil,
Men De skal danse
Efter mit Spil.
Jeg skal Dem lære,

Alt, paa min Ære,
 Fin De maa være;
 Thi jeg er her.
 Seg, snu og stille,
 Skal med dem spille,
 Langsomt dem drille;
 Hævnen er nær.
 Klogt skal jeg bukke,
 Ydmyg dem takke,
 Dine lufte,
 Lie og snakke;
 Listig og uforsagt
 Planen er lagt,
 Skjælv for min Magt!

(Gaar.)

Anden Scene.

Bartolo og Marcellina komme.

Bartolo.

Saa venter I til Dagen, da Bryllupet
 skal holdes, med at tale om Sagen?

Marcellina.

Ja, kjære Doktor, jeg har ikke tabt
 Haabet. For Alting at forpurre og dem
 stoppe i Farten behøves kun et Paaskud.
 Jeg kan bevise, at foruden Kontrakten har
 han lovet og skrevet — nok sagt, blot vi
 kan saa Susanna dertil. Man maa det
 mage, at hun i Brede et Afslag giver
 Greven; han da, for sig at hævne, mit
 Parti straks vil tage, og Figaro da bli'er
 min Ægtemage.

Bartolo.

Herligt! Forlad Jer paa mig; Alt hvad
 jeg mægter, kan I tro, det skal jeg gjøre.
 (affides.) Det var saa rart, om jeg kunde
 slippe denne gamle Marcellina og hævne
 mig paa ham, som stjal Rosina.

Mig at hævne,
 O hvilken Tanke!
 Hjertet faar den
 Til at banke.
 Den, som Uret
 Kan forglemme,
 Som ei hører
 Hævnens Stemme,
 Er en Usling,
 Sin Skæbne værd.
 Først man dristig,
 Hul og listig,
 Attakerer,
 Defenderer,
 Disputerer,
 Gluderer,
 Perorerer,
 Chikanerer,
 Man Ord fordrejer
 Og vinder Sejer;
 Blot man siffigt
 Ud sig bær.

Tænke paa Lovene,
 Baagende, sovende,
 Se i Registerne
 Og hos Sofisterne,
 Dreje dem op ned,
 Altid paa rette Sted,
 Det er min Glæde,
 Det er mit Alt.
 Hele Sevilla
 Kjender Doktor Bartolo;
 Du skal, Hr. Figaro,
 Faa det betalt. (Gaar.)

Tredie Scene.

Marcellina. Susanna.

Marcellina.

Alt vil gaa efter Dufte; jeg haaber det
 vil lykkes. Ah, der har vi Susanna. Vi!
 Jeg vil lade, som om jeg var alene. (højt.)
 Og denne skjønne Perle man siger han vil
 ægte.

Susanna (jagte).

Om mig hun taler.

Marcellina.

Men at Figaro gjør det for at skaffe sig
 Penge, den Ting er klar.

Susanna (højt til Marcellina).

Hvor bitter; det er godt, naar man selv
 sit Værd erkjender.

Marcellina.

Na ja, De er saa sindig, saa besteden og
 dydig, Deres Dinejsaa fromme og Deres —

Susanna (vil gaa).

Somfru, jeg gaar.

Marcellina (nejer for hende).

Jeg beder ydmygt.

Jer be'er Dem, min Kjære,
 De har at befale.

Susanna.

O nej, sliq en Ære
 Jeg kan ej betale.

Marcellina.

Den Første i Rangen —

Susanna.

Er Frøkenen her.

Begge.

Naar Een gaar ad Gangen
 De Fortrinet bær.

Marcellina.

Saa from, som en Due —

Susanna.

Saa strunt, som en Frue.

Marcellina.

Hr. Grevens Veninde, —

Susanna.

Vor Visdomsgudinde.

Marcellina.

Blufærdig —

Susanna.
 Erværdig —
 Marcellina.
 Af Miner —

Susanna.
 Af Mar.
 Marcellina.
 Saa frækt mig at drille!
 En Feber jeg faar.

Susanna.
 Nu gamle Sybille,
 Jeg haaber Du gaar.

(Marcellina gaar.)

Fjerde Scene.

Susanna. Cherubino.

Susanna.
 Ja gaa, arrige Sjante, som vil Alle
 beherske, fordi hun med Studering har
 Grevinden forpint, da hun var Barn.

Cherubino.
 Af, Susanna, o hør!

Susanna.
 Hvad nu? hvad er paafærde?

Cherubino.
 Af, min Elfte! hvilket Uheld!

Susanna.
 Din Elfte! hvad behager.

Cherubino.
 Igaar har Greven, fordi han fandt mig
 ene med Barbarina, min Afsted mig givet,
 og dersom ej Grevinden, af, den skjønne
 Grevinde! kan ham formilde, saa maa jeg
 rejse og ser da aldrig mere dig, min Su-
 sanna!

Susanna.
 Er nu Turen til mig? Bravo! saa er
 det ej mere for Grevinden, at dit arme
 Hjerte sukker?

Cherubino.
 Af, et Blik kun af hende gjør mig bange.
 Var jeg blot dig, der hende kan betragte,
 naar du puster, hende hjælper hver Mor-
 gen, er hos hende hver Aften, hver en
 Naal paa hende fæster, hver en Sløise —
 af, hvem der turde! Hvad er det, som du
 bærer?

Susanna.
 Rappen og Baandet, som hver Morgen
 hendes Hoved omslynger.

Cherubino (snapper Baandet).
 Giv mig det, Susanna! negt mig ej
 dette Baand.

Susanna
 (vil tage det tilbage).
 Hid med Baandet!

Cherubino (tvæser Baandet).
 O kjære, tilbødte og skjønne Baand! jeg
 med mit Liv og Blod dig skal forsvare!

Susanna.
 Nej hør mig til den Næsvis.

Cherubino.
 Vær god, Susanna! lad Baandet mig
 beholde; jeg til Gjengjæld dig giver min
 Romance.

Susanna.
 Hvad skal jeg med Romancen?

Cherubino.
 Læse den for Grevinden og for dig selv,
 læs den for Barbarina og Marcellina!
 Lad hver en Kvinde høre paa min Klage.

Susanna.
 Ih, mon Drengen er gal? har man hørt
 Mage!

Cherubino.
 Hvilken Fryd, hvilken nagende Smerte!
 Hvilken Kamp, hvilken Angst i mit Hjerte!
 Snart, som Is, er det koldt og forsager,
 Snart det brænder og angsteligt flaar.
 Naar en Kvinde sit Blik mod mig hæver
 fuld af Uro jeg zitterer og bæver,
 Og til hende en Længsel mig drager,
 Af, en Længsel, jeg selv ej forstaar!
 Drømme den sødt udmaler,
 Baagen derom jeg taler
 Til Dale, Bjerge, Skove,
 Til Blomst, til Kildens Bove,
 Til Luftens lette Binde;
 Men uden Svar forsvinde
 Ordene, jeg har talt.
 Vil Ingen da mig høre?
 Kan Ingen da jeg røre?
 Hjertet af Sorgen bli'er kvalt!

Femte Scene.

Susanna. Cherubino. Greven.
 Siden Basilio.

Susanna.
 Stille, man kommer? — Hr. Greven!
 — hvad skal jeg gjøre?

(Cherubino springer op i en stor Lænestol som Su-
 sanna kaster et Tæppe over.)

Greven.
 Susanna, hvad er hæudet? du er bleg
 og forvirret.

Susanna.
 Min Gud! naadige Herre, tænk om No-
 gen fandt os ene; tillad, jeg Dem forlader.

Greven.
 Nej, bliv kun, jeg gaar straks igjen.
 Hør mig.

Susanna.
 Min Gud, jeg skjælver.

Greven.
 Kun et Ord. Du ved, at som Gesandt
 til London jeg meget snart skal rejse. At
 tage Figaro med var min Hensigt.

Susanna.

Skald jeg turde —

Greven.

Tal kun, kjære Susanna, og med den Ket, som jeg dig giver idag og som du skal beholde, befal mig; jeg hører.

Susanna.

Slig en Ket jeg ønsker ej at have. Herre, forlad mig!

Greven.

Nej, nej, Susanna jeg vil din Lykke skabe. At jeg elsker dig, det ved du; det har Basilio ofte dig forklaret. Og hør nu, hvis du vilde møde mig i Aften i Haven, naar Alt er thyst og stille, hvilken Pris paa din Gunst jeg da vilde sætte.

Basilio (udenfor).

Nu nylig gif han ud.

Greven.

Hvem taler?

Susanna

O Himmel!

Greven.

Skynd dig, lad Ingen komme.

Susanna.

Gud, han her skal dem finde.

Basilio (udenfor).

Hos Grevinden han er, jeg vil ham søge.

Greven.

Jeg skjuler mig bag Stolen (gaar bagved Rænestolen).

Susanna.

Nej, skjul Dem ikke.

Greven.

Ei blot, og faa ham paa Døren.

Susanna.

O Gud, hvad gjør De?

Basilio (træder ind).

J ved vel ej, Susanna, hvor man skal finde den naadige Herre?

Susanna.

Jeg skal ej vogte Grevens Beje. Se, der er Døren

Basilio.

Ej, hvor hidfig; vær rolig, Figaro Greven søger.

Susanna.

Han søger den Mand, som efter Jer mest han hader.

Greven (affdes).

Lad se om han mg tjener.

Basilio.

Jeg har dog ej mit hele Liv erfaret, at den, som elsker Konen, hader just Manden. Og Greven elsker Eder.

Susanna.

Gaa bort, I lumpne Tjener for en lastefuld Herre, og lad mig aldrig mere høre om Greven og hans Gunst.

Basilio.

Na, Herregud da! Ja hver Smag er forskjellig. Jeg troede altid, at I til Elsker vilde foretrække — thi det gjør jo de Fleste — en forstandig, en tavst og gavmild Herre for slig en Hvalp, som Pagen.

Susanna.

Ah, Cherubino!

Basilio.

Ja Cherubino, Cherubin d'amore, som jeg imorges mødte, da han vilde her i Stuen smutte ind.

Susanna.

Ha, Affkum! skal I da altid bagtale.

Basilio.

Har man Dine i Hovedet, straks kaldes man et Affkum. Vi lidt, hans Roman-cette, sig mig det her i Enrum — thi jeg kan tie og skal det ikke røbe — er den til Eder? til Grevinden?

Susanna (affdes).

Hvem Pokker har sagt ham det?

Basilio.

A propos om den Lille. Lad ham ta'e sig ivare, naar han ved Taflet Grevinden betragter og slaar om sig med Blikke. Sæt, at Greven det mærker; i det Kapitel, det ved I, der er han grov som en Dkse.

Susanna.

Onde Syfler! hvor kan I dette Barn dog saa skændigt bagtale?

Basilio.

Jeg — jeg bagtale! Hvad jeg her Jer siger, det siger alle Menneker, den hele Tjenervrimmel.

Greven

Hvilket? Hvad siger Alle?

Basilio.

O Himmel!

Susanna.

O Himmel!

Greven.

Ha, hvad hør' jeg!
Straks den Frække
Skal fortrække
Fra Slottet her.

Basilio.

Kjære Herre,
Lad Dem raade
Skjænk ham Naade,
Barmhjertig vær!

Susanna.

Milde Himmel!
Angst og svimmel
Jeg en Afmagt
Føler nær.

Greven og Basilio.

Se, hun blegner,
Os ej hører,
Ungstlig Hjertet
Bevæger sig.

Basilio

(vil føre hende hen til Kænestolen).
Kom, herhen jeg
Eder fører.

Susanna

(kommer til sig selv, da hun ser Stolen).
Gud! hvor er jeg?
Ha! hvad ser jeg!
Gaa herfra,
Forlader mig!

Greven og Basilio.

Rolig blot, her er ei Fare,
Ungst dig ikke, mit kjære Barn.

Basilio.

Hvad om Pagen før jeg sagde
Ei paa Hjerte sig Greven lagde.

Susanna.

Det er skjændigt, lutter Dandskab,
Tro ham ej, det falske Skarn!

Greven.

Bort han skal, som jeg befaler.

Susanna og Basilio.

At, den Stakkel!

Greven.

Jo, en Stakkel!
Jeg ham ogsaa traf igaar.

Susanna.

Pagen?

Basilio.

Pagen?

Greven.

Pagen.

Susanna og Basilio.

Hvor?

Greven (til Susanna).

Hos din Kusine.
Længe staar jeg der og banker.
Sagte aabner Barbarina,
Forvirret og i Tanker;
Jeg, som mærker der er Nogen,
Spejder, søger hen i Krogen,
Og da sagte jeg har trukket
Bort et Tæppe, jeg ser forstuffed
Min Hr. Page (trækker Tæppet bort fra
Kænestolen). Der er han atter!

Susanna.

At, hvilket Uheld!

Basilio.

Jeg dør af Latter.

Greven (til Susanna).

Deres Dyd er uden Lige.

Susanna.

Himmel, hvad skal jeg dog sige.

Greven.

Nu jeg Sammenhængen ved.

Susanna.

Var jeg blot fra dette Sted.

Basilio.

Den, som stoler paa en Pige,
Kommer stedse galt afsted.

Greven.

Basilio, lad se at hurtig J Figaro mig
henter. Jeg skal ham vise —

Susanna.

Og jeg fortælle; gaa kun!

Greven.

Nei, bliv! hvilken Frækhed! du tør mig
trodsse, nu, din Brøde er klar?

Susanna.

En Ustyldig behøver ej at frygte.

Greven.

Men naar kom da den Page?

Susanna.

Dengang De kom, var Pagen alt her-
inde. Han kom og bad mig, at formaa
Fru Grevinden til for ham at bede. Da
han Dem hørte blev den Stakkel forskrækket
og skjulte sig i Stolen.

Greven.

Men der satte jeg mig jo selv, da ind i
Stuen jeg traadte.

Cherubin.

Og gesvindt jeg mig da bagved den
skjulte.

Greven.

Og da jeg selv trøb bagved?

Cherubino.

Jeg listed' mig i Hast igjen i Stolen.

Greven (affides).

For Fanden! Alt har han hørt hvad
jeg Susanna sagde.

Cherubino.

Just for at høre var jeg saa bange.

Greven.

Hvilken Falskhed.

Basilio (sagte til Greven).

Forsigtig, man sig nærmer.

Greven (til Cherubino).

Og du, du bliver her, din Pigeslange.

Sjette Scene.

De Forrige. En pyntet Skare
Bønderfolk, anført af Figaro.

Kor.

Samlet i Klynge
Glade vi synge:
Hil ham, som Fryd og Held
Skjænker os her!
Priset han være,
Han, til hvis Ære
Blomster og Kranse
Bringes af Hver.

Greven (til Figaro).

Hvortil skal den Komædie?

Figaro (til Susanna).

Nu gaar det lystigt; se til du kan mig
hjælpe.

Susanna.

Alt er fortabt.

Figaro.

Tillad os, naadige Herre, ydmygt Dem
her at hylde og vor Tak at frembære.
Affskaffet er nu den Ret, som hvert Hjerte
maa oprøre.

Greven.

Mudel, den er forbi; men hvad saa
mere?

Figaro.

Vi skal være de Første til at nyde denne
Belgjernings Frugt. Derfor vort Bryllup
til idag vi bestemte, og nu jeg beder, at
paa Susannas Hoved De vil sætte den
Krans, som Bruden pryder og som er et
Symbol paa deres Dyd.

Greven (affides).

Han har mig til Bedste; men jeg maa
holde Stand (højt). I kjære Venner, takket
Alle I være! dog fortjent har jeg ikke
hverken Ros eller Ære. Naar sligt et
Misbrug paa mit Guds jeg forbyder, jeg
Naturen og Pligten kun adlyder.

Bønderne.

Hr. Greven han leve! han leve!

Susanna.

Hvilken Dyd!

Figaro.

Hvilken Retfærd!

Greven.

Jeg efter Løfte skal fejre eders Bryllup,
men det ej straks kan gøres; dog lover
jeg, for Eder at fornøje, der skal paa denne
Festdag ei spares Pragt og Penge. (til
Basilio) Marcellina skal hentes. (højt). Vi
ses i Aften.

Kor.

Samlet i Klynge
Glade vi synge:

Hil ham, som Fryd og Held
Skjænker os her!
Priset han være,
Han, til hvis Ære
Blomster og Kranse
Bringes af Hver!

Figaro.

Han leve!

Susanna.

Han leve!

Basilio.

Han leve!

Figaro (til Cherubino).

Dg du staar der saa rolig?

Susanna.

Den Staffel er bedrøvet, fordi Hr. Gre-
ven jager ham fra Slottet.

Figaro.

Hvad, paa en Festdag, som denne?

Susanna.

Da vort Bryllup vi fejre.

Figaro.

Dg Enhver Dem beundrer.

Cherubino.

At Herre, tilgiv mig.

Greven.

Stor er din Brøde.

Susanna.

At, han er kun et Barn.

Greven.

Langt mindre end du tror.

Cherubino.

Jeg vistnok feiled', men aldrig skal min
Læbe —

Greven.

Mudel, jeg dig tilgiver; ja, jeg vil gjøre
mere. Den Post som Fændrik, der just er
ledig nu i Regimentet, den jeg dig giver;
men ufortøvet du rejser.

Figaro og Susanna.

At, til imorgen blot?

Greven.

Nej, straks han rejser.

Cherubino.

Naar Hr. Greven befaler, jeg adlyder.

Greven.

Sig Farvel til Susanna og bered dig
til Rejsen. (til Basilio). Saa fik vi ham
paa Døren. (gaar med Basilio).

Syvende Scene.

De Forrige uden Greven og Basilio.

Figaro.

Rom, lille Fændrik, ræk mig Haanden

til Afsted. (sagte) Vi tales ved inden du rejser. (højt) Nu skal du Hædrens Bane vandre; se, hvor snart dog vor Skæbne sig kan forandre.

Ikke mere med Suk og med Klage
Skal forelsket de Skjønne du plage,
Riæk som Kriger du Sværdet skal drage,
Dg i Kamp trodse Fare og Død.
Derfor bort nu med Pynt og med Fjere,
Disse Sløiser ei klæde dig mere,
Disse Lotter dig kun kan genere,
Denne Hud er for hvid og for blød.
Midt i Lejren blandt Soldater,
Vilde, skjæggede Krabater,
Skal du leve, prøve Modet,
Frem med Brystet, op med Ho'edet!
Faren truer paa alle Kanter;
Hæder nok, men ej Kontanter.
Ej i Dans du figurerer,
Nej, du Nat og Dag marscherer
Over Bjerge, gennem Dale,
Hvor dig Herrerne befale,
Dg mens højt Trompeten toner
Under Torden af Kanoner
Bandre maa de tro Legioner
Ind i Ildens røde Glans.
Fanen vajer, Bøssen knalder!
Til den raske Baabendans,
Cherubino, Sejren falder
Med sin friske Laubærfrans!

Andet Akt.

Grevindens Bærelse.

Tilhøjre een Dør. Tilvenstre to Døre, af hvilke den bageste fører ind til Susannas Kammer. I Baggrunden tilvenstre en aaben Alkove og tilhøjre en Dør med Altan.

Første Scene.

Grevinden.
Elstovs Gud, o før tilbage
Ham, jeg elsker ømt og tro.
Bring igjen en kjærlig Mage,
Eller skjænk mig Gravens No.

Anden Scene.

Grevinden, Susanna og Figaro.

Grevinden
(til Susanna, der træder ind).
Kom, min kjære Susanna, og lad Slutningen mig høre.

Susanna.
Der er ej mere.

Grevinden.
Han vilde dig forspøge?

Susanna.

Na nej, Hr. Grevnen gjør ingen Komplimenter med sin ringe Tjenerinde; han med Penge glat mener mig at købe.

Grevinden.
Jeg har mistet hans Omhed.

Susanna.
Dg dog er han skinsyg paa dem.

Grevinden.
Han er som Mændene jo alle ere. Man sin Hustru bedrager, gjør altid sure Miner og hendes Hjerte med Skinsyge piner. Dog, hvis Figaro vilde, han sikkert kunde —

Figaro (udenfor).
Tralalala!

Susanna (aabner Døren).
Figaro, kom hurtig, Grevinden venter.

Figaro.
Mod, Fru Grevinde! hvor kan slikt Dem forstrække. Dg hvad er saa det Hele? At min Hr. Greve synes godt om min Susanna og haaber sig i Stilhed at forstafte den Ret, vi kjender. Den Sag er baade mulig og naturlig.

Grevinden.
Hvad, mulig?

Susanna.
Dg naturlig?

Figaro.
Ja høist naturlig, og naar Susanna vil, vel ogsaa mulig.

Susanna.
Hør op nu med din Spasen.

Figaro.
Jeg er alt færdig. Altsaa, han fik det Indfald mig til Rurer at gjøre og min Susanna til Geheimeraadinde hos Gesandten; men at hun tør forkaste et saa hæderligt Wresdiplom kan han ej glemme og vil med Marcellina nu mig skræmme. Saadan Alt er forklaret.

Susanna.
Dg du har Mod til at skæmte med en Sag, saa alvorlig?

Figaro.
Saa du mener at jeg spaser med det Hele? Nej, hør nu videre! Ved Basilio har jeg sendt ham en Billet, som ej bærer noget Navn, men som melder, at en Elsker vil i Haven i Nat saa Grevinden itale.

Grevinden.
O Himmel! betænk dog, han er skinsyg og heftig.

Figaro.
Jh, destobedre. Nu skal vi bringe Grevnen ret i Knibe, drille ham, ham narre, omstøde alle Planer, forvirre ham i Sin-

det. Han skal formode, at hvad mig han har tiltænkt, har en Anden i Sinde ham selv at byde. Han skal faa at bestille med sit Eget. Men førend han det aner og uden at han tænker paa nogen Plan, for os at hindre, saa kommer Bryllupstimen, og sige Nej han vover ej i Fru Grevindens Paahør.

Susanna.

Mivel; men derpaa kommer, kan du tro, Marcellina.

Figaro.

Giv Tid dog! Til Greven sender du hurtig Bud, at du i Aften vil vente ham i Haven. Den lille Cherubino, som her paa Slottet jeg har ladet blive, vi lade i dit Sted i en af dine Kjoler i Haven spæfere. Naar da Alting er røbet, Brøden er klar, Hr. Greven bliver bange, og da gjør han saa smukt, hvad vi forlange.

Grevinden.

Denne Plan —

Susanna.

Er ret god.

Grevinden.

Lør vi det vove?

Susanna.

Lad ham kun raade. (til Figaro). Sig, hvor er Greven?

Figaro.

Han er redet paa Jagt og kommer sagtens ej saa snart tilbage. Nu gaar jeg, for hurtig Cherubino at sende, at hans Dragt De bringe kan i Orden.

Grevinden.

Og derpaa?

Figaro.

Og derpaa

Hvis end Hr. Greven
Har Lust til at danse,
Da skal han danse
Efter mit Spil. (løber ud).

Tredie Scene.

Grevinden, Susanna, Pagen.

Grevinden.

Hvor uheldigt, Susanna, at denne unge Page var tilstede ved dit Sammentræf med Greven. Al, ej du aner! — Men hvad kan være Grunden, at han ikke er kommet? Hvor har du hans Romance?

Susanna.

Her er den Hvis De det ønsker, kan han straks den synge. Stille! det banker; der er han. (aabner Døren.) Kom ind, kom ind, min drabelige Fændrif.

Cherubino.

Al, hvorfor nævne et Navn, som mig bedrøver, som bittert minder mig om Al, hvad jeg forlader. Grevinden er saa naadig.

Susanna (drillende).

Og saa dejlig!

Cherubino (suffende).

Al ja, dejlig!

Susanna (efteraber ham).

Al ja, dejlig! Du lille Hylker. Kom her, du for Grevinden den Romance skal synge, som du gav mig imorges.

Grevinden.

Hvem har den skrevet?

Susanna.

Nej, se blot hvor han rødmer.

Grevinden.

Tag min Guitar, Susanna, og spil til Sangen.

Cherubino.

Susanna, hvor jeg skjælver! (til Grevinden) Men dersom De befaler?

Susanna.

Javist, javist! den Snak Tiden forhæler.

Cherubino.

Kjender dit Hjerte
Kjærligheds Lust?
Er det den Smerte,
Her i mit Bryst?
Al, hvad mig nager,
Høre du maa,
Kan mine Plager
Blot du forstaa.
Dnster opstige,
Al, uden Tal;
Frnd uden Lige,
Martrende Kval!
Dødskulde ghyer
Snart i mit Bryst,
Snart atter lyser
Glæde og Lust,
Længsel mig drager
Fra Sted til Sted;
Al, hvad mig plager,
Selv ei jeg ved!
Mit Bryst sig hæver,
Uroligt flaar,
Dg Sukke bæver;
Hvorfor, hvorfor?
Mit arme Hjerte
Kjender ei Fred,
Dg dog den Smerte
Er Salighed.
Kjender dit Hjerte
Kjærligheds Lust?
Er det den Smerte
Her i mit Bryst.

Grevinden.

Bravo! en vacker Stemme. Jeg vidste ej, at De saa smukt kunde synge.

Susanna.

Jo, det er vist, Alt hvad han gjør, det gjør han og tilgavns. Hr Soldat, kom herhen. Figaro har dig sagt —

Cherubino.

Alt har han sagt mig.

Susanna

(mønstrer Cherubino).

Nu, lad mig se. Det gaar fortræffeligt. Den vil nok passe. (løser Ridderkappen af ham). Bort med Kappen.

Grevinden.

Hvad gjør du?

Susanna.

Vær ikke bange.

Grevinden.

Tænk, om der Noget kom.

Susanna.

Hubel, vi gjør jo intet Ondt (laaser Døren) Jeg Døren slaar ilaas. Men sig mig hvordan sætte vi Haaret?

Grevinden.

Hent mig en Kappe inde fra Kabinettet hurtig! Men hvad er dette? (Susanna gaar).

Cherubino.

Min Bestalling.

Grevinden.

Allerede, saa hastig!

Cherubino.

Jeg fik den af Basilio.

Grevinden.

Man i Farten har forglemt at sætte Seglet —

Susanna

(kommer med Kappen).

Sætte Seglet, paa hvad?

Grevinden.

Paa hans Bestalling.

Susanna.

Bevares, hvilket Hastværk! Se, her er Kappen.

Grevinden.

Stynd dig, Susanna. Tænk, om Grevinden nu kom; Gud, hvilken Scene!

Susanna

(henter en Skammel).

Kom her og læg dig ned for mig!

Vær stille, rør dig ej!

Drej Hovedet nu sagtelig;

Bravo, se denne Vej!

Herhen dit Øje vende sig,

(Cherubino vil hele Tiden betragte Grevinden).

Nej herhen, siger jeg;

Lig stille dog og se kun her.

Grevinden er ej der.

Lad Halsen blottet være,

Slaa Øjet ned blufærdig,

Du Armen saa maa bære;

Se saa, nu er du færdig,

Bis os, hvordan du gaar.

Betragt ham Fru Grevinde!

Man maa ham dejlig finde;

O se dog hans Manerer,

Hvor net han koketterer!

Hvis Damerne kan lide ham,

De sikkert ved hvorfor.

Grevinden.

Lad nu de Løjer fare.

Susanna.

Hør, vil De tro, jeg er stinshg paa Drengen. Din lille Slange, vil du straks høre op at være saa elskværdig.

Grevinden.

Hold nu op med at spørge. Træk disse Ærmer lidt mere op paa hans Arme, for at man bedre kan ham skjolen om Livet fæste.

Susanna.

Saadan?

Grevinden.

Lidt mere; se saa. (opdager sit Baand.) Hvad er her bundet?

Susanna.

Et Baand, han stjal fra mig.

Grevinden.

Men det er jo blodigt.

Cherubino (stammende).

Det kom — jeg ved ej rigtig — over en Sten før jeg snubled og i Faldet skræbed mig paa Armen. Hurtig Baandet om Saaret da jeg villed.

Susanna.

Lad se dog dette Saar. (trækker hans Ærme højere op). Bevares! hans Arme er hvidere end mine, ret som en Piges.

Grevinden.

Du bliver ved at spørge. Gaa ind i mit Kammer, der vil lidt Plaster du finde i mit Skrin, som staar paa Bordet. Jeg kan ej negte, det Baand er af en Farve, som jeg nødig vil miste.

Susanna

(som er gaaet ud i Baggrunden, kommer tilbage).

Her er det; men nu et Bind til Saaret.

Grevinden.

Det kan du tage, naar du bringer os en Kjole. (Susanna gaar igjen ind i Alkoven).

Cherubino.

Å! jeg mister, hvad straks mig havde læget.

Grevinden

Hvorfor? Et Bind er bedre.

Cherubino.

Man kan med Baandet, som fastholdt
Haaret og tæt berørte Huden af En, som —

Grevinden
(afbrøder ham).

Er os fremmed — de værste Skader
læge. Det var meget! den Kraft jeg aldrig
før ved Baandet kjendte.

Cherubino

Grevinden spørger; men jeg maa Dem
forlade.

Grevinden.

Sa, men ej for bestandig.

Cherubino.

Af, jeg Arme!

Grevinden.

Han græder.

Cherubino.

O Gud! kun Døden kan mig trøste.
Naar da mit sidste Djeblik sig nærmer, tør
min Læbe fremstamme —

Grevinden.

Ti dog stille! hvad er det for en Gal-
skab? (det banker). Hvem banker vel paa
Døren?

Greven (udenfor).

Her er luffet!

Grevinden.

Det er Greven! O Himmel, jeg skjælver!
De her — og uden Kappe — i denne Til-
stand! Brevet, som han har faaet, som
hans Skinskye nærer!

Greven.

De la'er mig vente.

Grevinden.

Jeg sværger Dem, at jeg er ene.

Greven.

Men dog De talte?

Grevinden.

Sa vistnok — talte — men kun med
Dem.

Cherubino.

Efter hvad der er hændet, vil han mig
dræbe; hvor flør jeg for hans Harm.
(Grevinden luffer ham ind ad den forreste Dør til-
venstre.)

Grevinden.

Himmel, o send mig Kraft! bestyt mig
Arme!
(aabner Døren).

Fjerde Scene.

Greven, Grevinden og Susanna.

Greven.

Hvad skal jeg tro? Aldrig før De jo
plejed' Deres Døre at laase.

Grevinden (Rammende).

Nej aldrig — jeg stod just — ifærd med
at prøve —

Greven.

Med at prøve —

Grevinden.

Nogle Kjoler — og ventede paa Susanna,
som gik ind i sit Kammer.

Greven.

De skjuler slet, at Deres Sind er be-
væget. (rækker hende en Billet.) Behager De
af læse.

Grevinden (afstedes).

Himmel! Billetter, som Figaro har
skrevet.

Greven.

Hør! hvilken Støj derinde! I Kabinettet
hørte Noget jeg falde.

Grevinden.

Jeg har slet Intet hørt.

Greven.

Saa maa De være opfyldt af andre
Tanker.

Grevinden.

Og hvilke?

Greven.

Hvem er derinde?

Grevinden.

Og hvem skulde det vel være?

Greven.

Det spør' jeg Dem om, jeg er jo nylig
kommen.

Grevinden.

Savist, saa er det vel Susanna.

Greven.

Der, som De nylig sagde, er i sit
Kammer.

Grevinden.

Om i sit Kammer, eller der, jeg mindes
ikke.

Greven.

Susanna! Er det for hende, at De
er saa urolig?

Grevinden.

Jeg urolig for hende.

Greven

Det ved jeg ikke, men urolig tilvisse.

Grevinden.

Al denne Uro, blot ved Susannas Navn,
De kan Dem spare.

Greven.

Men om hun er derinde jeg skal paa
Timen erfare.

Susanna, du adlyder,
Kom straks af Kamret ud!

Grevinden.
Nej bliv! Jeg det forbyder!
Susanna, lyd mit Bud!

Susanna
(viser sig i Alfoven),
Hvad mon den Støj bethder?
Hvordan slap Pagen ud?

Greven.
Hvem tør mig Magten røbe?

Grevinden.
De agte Stedet her;
Sin Brudedragt at prøve,
Hun er i Kamret der.

Greven.
Jeg fatter hele Sagen,
Derinde vist han staar.

Grevinden.
Fortrædelig er Sagen,
Af Angest jeg forgaar.

Susanna.
Jeg fatter hele Sagen,
I Skjul jeg atter gaar. (gaar tilbage.)

Greven.
Susanna!

Grevinden.
Kom ikke ud!

Greven.
Susanna!

Grevinden.
Bliv inde!

Greven.
Susanna!

Grevinden.
Adlyd mit Bud!

Greven.
Kom ud! jeg byder her.

Grevinden.
Nej, nej, hun bliver der.

Greven.
Svar, hvis du er derinde?
Susanna, jeg befaler!

Grevinden.
Nej her kun jeg befaler:
Ti stille; ej du taler!

Greven.
Hvorfor er De urolig?
Lad se, hvem er derinde;
Hvis ikke, Fru Grevinde,
Hvad skal jeg derom tro?

Grevinden.
Fr. Greve, vær dog rolig!
Hvem haaber De at finde?
Lad deres Mistro svinde,
Og kom igjen til No.

Susanna.
Den Sag er jo utrolig;
Et Optriu saa forargeligt,
Hvad skal man derom tro?

Greven.
De aabner altsaa ikke?

Grevinden.
Nej, hvorfor skal jeg søje Dem deri?

Greven.
Nu, som De vil da; ingen Nøgle behø-
ves. (falder). Holla, Tjener!

Grevinden.
Greve! De vil da uden Skaansel Deres
Hustru forhaane?

Greven.
De har Ret, jeg glemmer mig; dog uden
allermindste Opsigt, uden at Noget af
Folkene det aner, vil selv jeg hente hvad
her er mig nødvendigt, det skal snart være
gjort. (vil gaa, men stanser.) Dog for at
ganske al min Tvivl kan forsvinde, jeg denne
Dør først lukke vil i Laas. (aflaaser den bageste
Dør tilvenstre og putter Nøglen i Lommen.)

Grevinden.
Hvilket Uheld!

Greven.
De, Frue, vil behage med mig at følge
saalænge; tillad, jeg Armen Dem byder.
Tillad mig! (byder hende Armen.)

Grevinden.
Jeg takker.

Greven
(heger paa Døren tilvenstre.)
Susanna bliver der nu for det Første.
(gaar ud tilhøjre med Grevinden, tagende Nøglen til
Døren med sig.)

Femte Scene.

Susanna. Cherubino.

Susanna
(kommer frem og banker paa Døren foran tilvenstre)
Luf op! Du kan ej blive,
Paa Flugt Du dig maa give;
Vi Tiden ej tør spille,
Kom, skynd dig bort herfra!

Cherubino
(føler at Døren tilhøjre er aflaaet).
O Be! jeg er ulykkelig!
Hvad skal der blive af?

Susanna.
Min arme Fru Grevinde!

Begge
Han har os spærret inde,
Har Døren lukket
Af Frygt for Flugt.

Cherubino
(ser den aabne Altan tilhøjre).
Det nytter ej jeg tøver,
Han Livet mig berøver;
Jeg ned i Haven springer,
Thi Faren gi'er mig Binger.

Susanna.
Du dig af Dage bringer,
Lad være, raader jeg.

Cherubino.
Sæt, at en Blomst jeg knækker,
Saa stor var Skaden ej.

Susanna.
Men om din Hals du brækker?
Du maa det ikke, Nej!

Cherubino.
Slip mig! For Grevinden
I Høden jeg vil springe,
Det Kys du hende bringe;
Levvel da! afsted jeg maa.

Susanna.
Gud hjælpe ham, den Arme!
Lad vær', det galt vil gaa.
O Himmel, o Himmel!

Susanna.
Nej, se kun til den Knekt, hvor han
løber; han er alt langt fra Slottet. Lad
nu Hr. Greven komme med sine Instru-
menter, nu, da Faren er omme, jeg glad
ham venter. (gaar ind ad Døren foran tilvenstre).

Sjette Scene.

Greven og Grevinden, siden Susanna.

Greven.
Alting er nu i Orden. Vil nu Grev-
inden aabne Døren? hvis ikke —

Grevinden.
Min Gud dog! hør mig og behersk Deres
Brede. Kan De tro mig istand til at for-
glemme min Pligt?

Greven.
Jeg vil erfare, hvem her i Kabinettet
man saa hemmeligt skjuler.

Grevinden.
Vel, jeg Dem spør; men hør mig først
rolig.

Greven.
Det er ikke Susanna?

Grevinden.

Nej; men den, De finder, kan ej Mis-
tanke vække, det De selv vil indrømme. I
denne Aften vi en Spøg, hel uskyldig, os
vilde foretage, og jeg Dem sværger, at
hverken jeg eller han —

Greven.
Hvem er det! sig det? o hvilken Hævn!

Grevinden.
Vær rolig! af, store Gud!

Greven.
Hvem er det?

Grevinden.
Af, kun et Barn.

Greven.
Hvad, et Barn?

Grevinden.
Ja, Cherubino.

Greven.
Saa skal da allevegne den fordømte
Pige jeg gjenfinde. Altsaa, man vil mig
trodsse! nu jeg aner de forræderiske Planer;
men at jeg vaager skal jeg Dem lære,
hævne jeg vil min Vrede. (trækker sin Kaarde.)

Kom herud, Ulykkelige!
Her dig venter Hævnens Arm.

Grevinden.
Af, Hr. Greve, lad Dem sige!
Over Barnet Dem forbarm!

Greven.
De tør haabe mig at røre?

Grevinden.
Lad mig tale.

Greven.
Vel, lad høre!

Grevinden.
O men dæmp først deres Harmel!
Naar De ser ham med nøgne Arme,
Uden Kappe — skaan den Arme!

Greven.
Uden Kappe — skaan den Arme —
Ih hvor herligt, ih hvor herligt!

Grevinden.
Bi ham vilde blot forklæde.
Vær barmhjertig, elskte Mand!

Greven.
Deres Synd De skal begræde,
Jeg skal hævne mig paa Stand.
Giv mig Nøglen!

Grevinden.
De Dem forbarme!
Han er skyldfri.

Greven.
Frygt min Harmel!

Langt fra mig forstødt du være!
Du, som glemmer Pligt og Ære
Og mig saa bedrage kan.

Grevinden.
Vel da, hævn Dem!

Greven.
Falske Mage!

Grevinden.
Jeg er skyldfri.

Greven.
Da spar din Klage!

Hævnen ramme den Forsører,
Som saa frækt mig trodsset har.

Grevinden.

At, min Bøn ham ikke rører,
Haardt og koldt er hvert hans Svar.

Greven.

Deres Synder De skal begræde.

Grevinden.

Se, mit Dje Taarer væde.

Begge.

(idet Susanna træder ind).

Susanna!

Susanna.
Ja rigtig!

Er Sagen saa vigtig?
En Skrigen, en Raaben,
Hr. Greven i Baaben?
De Pagen vil dræbe,
Belan, han er her.

Greven.

Hvad ser jeg! jeg fatter
Det Hele ei mer.

Grevinden.

Hvordan? — jeg ej fatter!
Susanna var der?

Susanna.

Der blev han til Latter
Thi jeg kun er her.

Greven.

Du ene?

Susanna.

Se efter,
Maaske er der fler.

Greven.

Lad se kun! kan være,
At end han er der.

(gaar ind i Kabinettet).

Grevinden.

Susanna, jeg bæver,
Angst Hjertet sig bæver.

Susanna (seer paa Balkonen).
Vær rolig, for Pagen
Ej Ængstelse nær.

Greven (kommer tilbage).

Jeg kan ham ej finde!
Min Tunge er lænket;
Hvis før jeg Dem krænkede,
Tilgiv mig, Grevinde.
Men saadan at narre mig
For grusomt dog var.

Grevinden.

Den Mistro, De næred',
Blot straffet vi har;
Den Kval, Dem fortæred',
En Tugtelse var.

Greven.

Min Anger.

Grevinden.

Kun blænder.

Greven.

Min Omhed.

Grevinden (med forstilt Sorg).
Jeg kjender.

Greven (til Susanna).

Hjælp Du mig at sone
Hvad Ondt, jeg har talt.

Susanna.

At mistro sin Kone.

Det er dog for galt.

Grevinden.

Saa skal dette Hjerte,
Som Omhed Dem skjænkede,
Med Sorg og med Smerte.
Kun blive betalt.

Greven (bønligt).

Rosina!

Grevinden.

At, Grumme!

Forglemmt er de Dage;
Nu er kun tilbage
En haardt krænkede Mage,
Hvis Sorg og hvis Klage
Forglemmes saa let.

Greven.

Jeg angrer min Brøde,
Lad Medynd mig møde,
Giv Naade for Ret.

Susanna.

Han angrer sin Brøde,
Lad Medynd ham møde,
Giv Naade for Ret.

Greven.

Men Pagen derinde?

Grevinden.

En Snare jeg stilled.

Greven.

De skjælved og bæved?

Grevinden.
Min Rolle jeg spilled.

Greven.
Det Brev, man mig sendte?

Grevinden og Susanna.
Lod Figaro skrive
Og Dem overgive.

Greven.
Den Stjælm! han kan vente.

Grevinden og Susanna.
Hvo selv ej tilgiver
Benaades ej vil.

Greven.
Saa lader os Alle
Til Føje da falde;
Rosina, Du Tilgivelse
Ej negte mig vil.

Grevinden.
Naar Mændene bede,
Vi straks ere rede;
Ja Kvindernes Brede
Er Svaghed forvist.

Susanna.
Vi ere for bløde;
Thi Mændenes Brøde
Med Mildhed vi møde,
Trods al deres List.

Greven.
Kæk Haanden mig!

Grevinden.
Du Grumme!

Greven.
Jeg angrer, jeg fortryder!
Min elskede Mage,
Jeg sværger, at aldrig
Det mere skal ske.

Grevinden.
Ei mer jeg vil klage;
Men lov mig at aldrig
Det mere skal ske.

Susanna.
Nej har man set Mage!
Man kan dog med Kette
De Mandfolk bele.

Syvende Scene.

De Forrige. Figaro.

Figaro.
Til Glæde sig samle
Alt Unge og Gamle.
Med Piber og Trommer
Og Fløjter man kommer,

Med Blomster og Kränse.
I lystige Danse
Smaapigerne smile
Til Fløjternes Lyd;
Til Bryllup vi ile,
Til Lyst og til Fryd.

Greven (ranser ham).
Nej holdt, maa jeg bede!

Figaro
Man venter dernede.

Greven.
Du først maa mig svare,
Derpaa kan Du gaa.

(affides.)

Sig Alt skal opklare
Og Hævnen jeg naa.
De Andre.
Nu er vi i Fare!
Hvordan vil det gaa?

Greven.
Bed Du ej, min kjære Figaro,
Hvem den Seddel skrevet har?

Figaro.
Nei, jeg ved ej.

De Andre.
Du det ved ej?

Greven.
Du det ved ej?

Figaro.
Nej, nej, nej!

Susanna.
Du gav Brevet til Basilio —

Grevinden.
For at bringe —

Greven
Du forstaar jo —
Ikke sandt?

Figaro.
Aldeles ej.

Grevinden.
Og Du ved ej, Pagen vilde —

Susanna.
Komme ned i Aften silde.

Greven.
Du forstaar?

Figaro.
Nej, nej, nej, nej!

Greven.
Gjør Dig ei saamegen Møje;
Alt er spildt, thi i dit Dje
Løgnet staar, saa klar som Dag.

Figaro.
Nu saa lyver da mit Dje.

Grevinden og Susanna.
 Al din List Du kunde sparet,
 Vi har Alting aabenbaret,
 Grevnen ved den hele Sag.

Grevnen.

Nu, Du svarer?

Figaro.
 Jeg forstummer.

Grevnen.

Du bekjender?

Figaro.
 Ei det Mindste.

Grevinden og Susanna.
 Ih men vær dog ej saa tosset,
 Du opfører Dig jo klodset,
 Al vor Spøg tilende er.

Figaro.
 Ja, naar Alting saa skal være
 Og tilfredse Alle ere,
 Saa lad os ej heller mere
 Paa vort Bryllup vente her.

Grevinden. Susanna. Figaro.
 { Af, Hr. Greve, jeg Dem beder,
 { Opfyld venligt denne Bøn!

Grevnen (affides).
 { Marcellina snart bereder
 { Ham hans velfortjente Løn.

Ottende Scene.

De Forrige. Antonio (druken)

Antonio (fremviser en Urtepotte).
 Herre, se! betragt!

Grevnen.
 Hvad er hændet?

Antonio.
 Nei, jeg Magen dog aldrig har set.

De Andre.
 Sig, hvad er der? saa tal dog, fuldend det!

Antonio.
 Hør nu bare.

De Andre.
 Fortæl, hvad er sket?

Antonio.
 Fra Altanen, som gaar ud til Vandet,
 Man jo kaster snart Et, snart et Andet;
 Men nu blier det først rigtig forbandet,
 Tænk, et Mandfolk de før kasted ned!

Grevnen.
 Fra Altanen?

Antonio.
 Ja, se mine Nellikter.

Grevnen.
 Ned i Haven?

Grevinden og Susanna (til Figaro).
 Hvad skal vi gjøre?

Grevnen.

Sprang et Mandfolk?

Grevinden. Susanna og Figaro.
 Svortil vil det føre,
 Alting røber den Drukkenbolt der.

Grevnen.

Nu, et Mandfolk; og hvor blev han siden?

Antonio.

Bips han flygted og nyttede Tiden;
 Han forsvandt mellem Buske og Trær.

Susanna.

Det var Pagen.

Figaro.

Vær rolig, jeg ved det.

Ha, ha, ha, ha!

Grevnen.

Stille nu!

Figaro.

Ha, ha, ha, ha!

Antonio.

Hvoraf ler Du?

Figaro.

Du jo taler, som Du var besat,
 Du er drucken fra Morgen til Nat.

Grevnen.

Kom, fortæl Du mig Historien.
 En Mand fra Altanen?

Antonio.

Fra Altanen.

Grevnen.

Og ned i Haven?

Antonio.

Ned i Haven.

De Andre.

Men De ser jo, han fuld er og gnaven.

Grevnen.

Lad ham tale. Krabaten Du kjendte?

De Andre.

Nu Alting han røber.

Antonio.

Nei, han rendte.

Figaro.

Saa hold op med at vaase, din Staffel!
 For et Par Nellikter han gjør et Spektakel,
 Er det Hele saa stort et Mirakel?
 Det var mig, som i Haven sprang ned.

Grevnen.

Du har sprunget?

Grevinden og Susanna.

Hvor Skælmen er listig —

Antonio.

Du har sprunget?

Grevinden og Susanna.

— behændig og dristig.

Figaro.

Ja, hvorfor ej?

Greven.
Han atter mig gæffer.

Antonio.
Du var før mere spinkel og smækker;
Jeg forstaar denne Sag ikke ret.

Figaro.
Naar man springer, saa gjør man sig let.

Antonio.
Det var meget.

Grevinden og Susanna.
Faar aldrig det Ende?

Greven.
Du da troede?

Antonio.
Cherubino at kjende.

Grevinden og Susanna.
Alt er ude, Alt er ude!

Figaro.
Løst er nu den hele Knude;
Han tilhest er hertil arriveret,
For sin Rasshed fortjener han Ros.

Antonio.
Jeg har ingen Hest observeret,
Da han sprang, var han virkelig tilfods.

Greven.
Hvor jeg plages.

Grevinden og Susanna.
Store Gud!

Greven.
Men Alt skal opdages.

Grevinden og Susanna.
Hvordan falder det ud?

Greven.
Det var Dig —

Figaro.
Netop mig.

Greven.
Som sprang ned?

Figaro.
Som De ved.

Greven.
Men hvorfor?

Figaro.
Jeg var inde,
For at se til mit Hjertes Veninde,
Da De pludselig larmer og banker,
Straks da Brevet mig falder i Tanker;
Jeg sprang ned fra Altanen i Haven,
Dg i Faldet forstraktes mit Ven.

Antonio.
Saa er disse vel dine Papirer?
Som Du tabte —

Greven (tager Papirerne).
Nej, giv dem til mig.

Figaro.
Fangne ere vi, nu er Alt forbi.

Grevinden og Susanna.
Figaro, staa os bi! Figaro, staa os bi!

Greven (holder et Papir frem).
Nu, sig frem! hvad er det for et Blad?

Figaro.
Lad mig se, jeg flere har i Kommen.

Antonio.
Det er sagtens en Liste paa Ryttere.

Figaro.
Ja, som Du skal betale.

Greven.
Nu svar mig — og Du, gaa din Vej!

Grevinden og Susanna.
Ja, gaa din Vej! men stynd Dig!

Antonio.
Nu, saa sagte, jeg straks skal mig pakke.

Figaro.
Ja se til, at Du kommer herfra.

Antonio.
Jeg en anden Gang skal med Dig snakke. . .

Figaro.
Dine Trusler dem ler jeg kun af.

Tiende Scene.

De Forrige, uden Antonio.

Greven.
Altsaa, nu svar mig; men hurtig?

Grevinden
(som har fippet i Papiret, til Susanna).
O Ve! det er Pagens Bestalling —

Susanna (til Figaro).
Det er Pagens Bestalling.

Figaro.
Af, hvor tosset kan man dog være.

Greven.
Hvuel?

Figaro.
Det er den Bestalling,
Som ved Afreisen Pagen De gav.

Greven.
Dg hvorfor da?

Figaro.
Der mangler —

Greven.
Hvad mangler?

Grevinden (til Susanna).
Seglet mangler.

Susanna (til Figaro).
Seglet mangler.

Greven.

Saa svar dog!

Figaro.
Man jo plejer.

Greven.
Hvad er det man plejer?

Figaro.
At forshne med Segl en Bestalling.

Grevinden og Susanna.
Stormen over vort Hoved bortdrager,
Hvilken Angest jeg maatte udstaa!

Greven.
Hvor den Spitsbub mig listig bedrager;
Men min Hævn dog jeg haaber at naa.

Figaro.
Han forgjæves sig piner og plager;
Thi mod mig han fortabt give maa.

Tiende Scene.

De Forrige. Bartolo, Basilio og Marcellina.

Bartolo. Basilio og Marcellina.
Dem anraabe vi som Dommer,
At, Hr. Greve, skænk os Ret!

Grevinden, Figaro og Susanna.
Nu, da Marcellina kommer,
Frygter jeg at Alt gaar flet.

Greven (peger paa Marcellina).
Der alt Hævnens Engel kommer,
Højt belejligt træffer det.

Figaro.
Med de trende gamle Nare
Driver Fanden vist sit Spil.

Greven.
Dine Skældsord kan Du spare;
Siger frem, hvad her I vil?

Marcellina.
Først han Egtestab mig byder;
Siden han sit Løfte bryder;
Men jeg vil, at den Forbryder
Holde skal, hvad han mig svor.

De Andre.
Hvilket, hvilket?

Greven.
Jeg Tavshed byder.
Agt, som Dommer her, mit Ord.

Bartolo.
Jeg, som hendes Bærg, tager
Mig af alle hendes Sager,
Og jeg vil at den Bedrager
Ej skal slippe som han tror.

De Andre.
Han Dem narrer.

Greven.
Jeg Tavshed byder!
Agt, som Dommer her, mit Ord.

Basilio
Jeg, som er en Mand af Ære,
Jeg skal hendes Vidne være,
At han hende vil besnære,
At han hende Trostab svor.

De Andre.
Alle Tre jo ere gale,
Alle Tre!

Greven.
Jeg Tavshed byder!
Vis, hvordan Kontrakten lyder;
Thi hans Dom derpaa beror.

Grevinden, Susanna, Figaro.
Se, hvor Bladet skævt sig vender,
Han os dem paa Halsen sender;
Hvor uheldigt, at i Snaren
Selv saa let man falde kan.

Greven, Marcellina, Bartolo,
Basilio.
Se, os Lykken Sejer skjænker,
Magtesløse er hans Rænker.
Højt vi sværge, at i Faren
Vi skal troligt holde Stand.

Tredie Akt.

En Sal paa Slottet.

Første Scene.

Greven, Grevinden, Susanna,
siden Figaro.

Højt besynderligt er det. Et Brev, som bringes mig, — derpaa Susanna skjult i Kabinettet og Grevinden forvirret, — en Mand, som springer fra Altanen ned i Haven, og saa en Anden, som af sig selv sig melder; — hvilket Virvar af Løgn. Men om det nu var en Tjener her paa Slottet? thi uforstammede er jo det Slags Folk; — dog nej, Grevinden; — sliig en Tvivl er uværdig; — dertil for højt ej blot sig selv hun agter, men hun min Ære ej krænker. Hvor er Traaden i Alt, hvad her er hændet? (Grevinden og Susanna træde ind i Baggrunden. uden at Greven ser dem, eller bemærker deres indbyrdes Samtale.)

Grevinden.
Gjør som jeg ønsker, sig, at Du i Haven ham venter.

Greven.
Og sæt, at Cherubino ej er i Sevilla?
— det vil Basilio mig skaffe at vide.

Susanna (i Samtale med Grevinden).
O Himmel! og Figaro?

Grevinden.
Du maa ham Intet sige; Du ved, i Haven vil din Plads selv jeg tage.

Greven (bestandig i sine egne Tanker).
Han førend Aften vil være her igjen.

Susanna.
Nej, Frue, jeg tør ej.

Greviden (idet hun gaar).
Glem ej, at i din Haand Du har min Skæbne.

Greven.
Og Susanna. Hvem ved, om hun har røbet, hvad jeg hende loved? Ja, har hun fladdret, saa ægter han den Gamle.

Susanna
(affides, idet hun træder hen til Greven).
Marcellina (højt.) Tillad.

Greven (opdager hende).
Ah! hvad befaler?

Susanna.
Hr. Greven er fortrydelig.

Greven.
Sig, hvad der hid Dig fører?

Susanna.
Jeg kommer fra Fru Greviden, som sig ej vel befinder; om en Flacon hun beder Dem, Hr. Greve.

Greven.
Her er den.

Susanna.
De straks den faar tilbage.

Greven.
Vist ikke, behold Flaconen kun for Dig selv.

Susanna.
For mig! Piger af min Stand har ej saadanne Under.

Greven.
Elskerinden, der miste maa sin Brudgom paa selve Bryllupsdagen?

Susanna.
Men naar nu Marcellina jeg betaler den Medgift, De har lovet?

Greven.
Som jeg har lovet! naar da?

Susanna.
Har jeg Dem misforstaaet?

Greven.
Nej, dersom blot Du vilde ret forstaa min Mening.

Susanna.
Saa Pligten byder og Deres Excellence altid jeg lyder.

Greven.
O sig, hvorfor saalænge Hørte Du ej min Bøn?

Susanna.
Endstjønt vi synes strenge, Elste vi dog i Løn.

Greven.
Kommer Du da, min Pige?

Susanna.
Jeg kommer ganske vist.

Greven.
Vil Du mig ikke svige?

Susanna.
Jeg kjender ej til List.

Greven.
Du kommer?

Susanna.
Ja!

Greven.
Vil ej mig svige?

Susanna.
Nej!

Greven.
Du sikkert kommer?

Susanna.
Nej!

Greven.
Nej!

Susanna.
Jo.
Jeg kjender ej til List.

Greven.
Af Salighed Du Kjære,
Banker mit glade Bryst.
Susanna.
At hæbne Kjønnet's Vre,
Det er endda en Trøst.

Greven.
Men sig, hvorfor vilde Du ikke høre mig imorges?

Susanna.
Hr. Greven glemmer Pagen —

Greven.
Og Don Basilio, som dog kom i mit Navn?

Susanna.
Men behøves mellem os da en Tredie?

Greven.
Vist ikke, vist ikke. Og nu Du altsaa lover ej dit Løfte at bryde? Men Fru Greviden venter vist paa Flaconen?

Susanna.
Den var et Paastud, for at faa Hr. Greven i Tale.

Greven.
Hvor elskelig.

Susanna.
Man kommer.

Greven (idet han iler ud tilveustre).
Sun mig tilhører.

Susanna.

Ja vær dog ej for sikker, min Hr. Forfører.

Figaro (fra Baggrunden).
Stop! hvorhen, min Susanna?

Susanna.

Stille, Alting er afgjort; Du har vundet Processen.

Figaro (idet han gaar ud med hende).
Men saa fortæl dog.

Anden Scene.

Greven

(som har hørt de sidste Repliker, træder frem).

Du har vundet Processen! Ha, hvad hør' jeg! nu jeg mærker først Snaren. Hævne mig, det vil jeg, og følelig skal Straffen Jer blive; som jeg det ønsker, skal man fælde jer Dom. Men om den Gamle Gjælden han nu betaler? Betale — hvor faar han Penge? Og saa Antonio, som negter Figaro Susanna, fordi han ham, som Ubekjendt, foragter. Jeg vil smigre den Daare, der gjør Alt hvad mig tykkes; thi kun List kan mig hævne, skal Planen lykkes.

Man frækt, mens jeg mig glæder,
Mig vover at bedrage,
En Træl mig tør fratage,
Hvad jeg mig ønsket har;
Jeg for min egen Tjener
Skal hdmig Pladsen vige,
Den Lykke mig frasige,
Som nu mig lovet var?

Nej, Nej! det skal ej være!
I langt fra Maalet ere
Og Jer for tidligt fryde;
Jeg kan, som Herre, byde,
Og ej omsonst man narrer mig
Og raner Elskovs Lyst.
Straffen Jer haardt skal ramme,
Snart skal min Hævn I føle;
Blot Tanken, den at føle,
Opfylder glad mit Bryst.

Tredie Scene.

Greven, Don Curzio, Marcellina,
Bartolo, Figaro og lidt efter
Susanna.

D. Curzio.

Nu er alt paa det Rene. Enten ta'er han mod Konen eller ogsaa betaler.

Marcellina.

Frit jeg aander.

Figaro.

Og jeg kvæles.

Marcellina.

Saa skal jeg ægte ham, som jeg tilbeder.

Figaro.

Men Appel staar mig aaben.

Greven.

Jer Dom er meget rigtig, enten saa eller saa; Bravo, Don Curzio!

D. Curzio.

Jeg takker Excellencen.

Bartolo.

Ja den Dom den var herlig.

Figaro.

Og hvorfor herlig?

Bartolo.

Saa blev vi Alle hævnede.

Figaro.

Hende ta'er jeg dog ej.

Bartolo.

Det bli'er Du nok nødt til.

D. Curzio.

Eller ogsaa betale. Hun har jo laant Dig 2000 gode Pjastre.

Figaro.

Jeg er af Adel, og uden at spørge mine adelige Frænder —

Greven.

Ja hvor er de? hvem er de?

Figaro.

I tyve Aar jeg søgte; dog tilsidst jeg haaber et Steds dem vel at finde.

Bartolo.

Hittebarn, som er fundet!

Figaro.

Jeg er ej fundet, bortstjaalet er jeg.

Greven.

Hvor da?

Marcellina.

Hvor da?

Bartolo.

Bevis det!

D. Curzio.

Ja, ja; bevis det!

Figaro.

Alt hvad der fandtes, de rigtbesatte Smykker, de fine Klæder og Liined, hvori de fandt mig indsvøbt, som mig raned', Alt dette er Beviser paa en adelig Fødsel. Og nu det Bedste. Her paa min Arm et Tegns, som af Forsigtighed —

Marcellina.

En Lancet Du paa Armen har som Mærke?

Figaro.

Hvor kan I vide?

Marcellina.

O Himmel! ham er det.

Figaro.
Ja, ganske rigtig.

D. Curzio.
Hvem?

Greven.
Hvem?

Bartolo.
Hvem?

Marcellina.
Rafaello.

Bartolo (uroelig).
Hvor blev Du røvet bort?

Figaro.
Tæt ved en Slotsgaard.

Bartolo (peger paa Marcellina).
Der staar din Moder.

Figaro.
Min Amme.

Bartolo.
Naj, din Moder?

Greven og D. Curzio.
Hans Moder.

Figaro.
Hvad er detle?

Marcellina (peger paa Bartolo).
Der staar din Fader.

Atter jeg en Søn skal savne,
Ej en Moder Du skal savne.

Figaro.
Kom, Papa, tab ikke Modet,
Bær jer Skæbne som en Mand.

Bartolo.
Om end tyndt er Faderblodet,
Mere tykt det er end Vand.

D. Curzio.
Hun hans Moder, —

Greven.
Han skal sejre! —

D. Curzio.
Og han hans Fader, —

Greven.
Han, jeg hader!
Det er bedst at gaa herfra.

D. Curzio.
Han ej ægter sin Mama.

Bartolo.
Dig din Fader Alt forlad r.

Marcellina.
Seg af Glæde højt maa græde.

Figaro.
Hvilken Glæde, hvilken Glæde!

Susanna (kommer og viser en Bøng frem).
Hør mig, naadige Hr. Greve!
De kan straks Processen høre;
Hun har tabt sin Ret til Figaro,
Naar Betaling blot hun faar.

Greven og D. Curzio
(pege paa Figaro, der omfavner sin Moder).
Alting har sig rent forandret,
Se kun der, hvordan det staar.

Susanna.
Hvilken Falskhed uden Lige,
Han med heude enig er.
Bort, Forræder! (til Figaro, der nærmer sig.)

Figaro.
Du skal høre!

Susanna.
Bort, Forræder!

Figaro.
Lad Dig sige.
Hør, min Kjære.

Susanna (naar ham paa Øret).
Du skal føle.

Jalousi mit Hjerte plager,
Nu, jeg ser at falsk han er.

Figaro, Bartolo, Marcellina.
Stundom saadant herligt smager,
Naar blot Elskov Grunden er.

Greven.
Hævn og Harmen mig betager,
Som forheksket Alting er.

D. Curzio.
Hvor hun raser, hvor hun klager;
Se, hvor hun fortvivlet er.

Marcellina.
Bær rolig, min Pige,
Lad Harmen nu vige
Og lad mig Dig sige,
Hans Moder jeg er.

Susanna.
Hans Moder.

Bartolo.
Hans Moder.

Susanna.
Hans Moder.

Greven.
Hans Moder.

Susanna.
Hans Moder.

D. Curzio.
Hans Moder.

Susanna.
Hans Moder.

Marcellina.
Hans Moder.

Alle.

Hans Moder!

Susanna.

Din Moder.

Figaro
Tavist, og min Fader
Du her for Dig ser.

Susanna.

Din Fader.

Bartolo.
Hans Fader.

Susanna.
Din Fader.

Greven.
Hans Fader.

Susanna.
Din Fader.

D. Curzio.
Hans Fader.

Susanna.
Din Fader.

Marcellina.
Hans Fader.

Alle.
Hans Fader, hans Fader!

Susanna.
Din Fader!

Figaro.
Tavist, og min Moder
Du her for Dig ser.

Susanna, Figaro, Bartolo
og Marcellina.
Nu atter med Glæde
For Altret vi træde;
Thi Amor skal krænse
Med Roser vor Baar.

Greven og D. Curzio.
De juble af Glæde,
Jeg brister af Brede;
Han
Min Hævn vil ej stanse
Hans
Før Maalet jeg naar.

(Greven og D. Curzio gaa.)

Marcellina (til Bartolo).
Her ser I da, min Bedste, det kjære
Pant, som Himlen naadig os stænked.

Bartolo.
Lad os ikke tale om disse gamle Skader;
jeg er hans Fader, som til Hustru Jer
tager, og vort Bryllup kan staa, naar I
behager.

Marcellina.

Herligt, idag alt skal det fejres (til Figaro).
Ser Du, her er Bevistet for den Gjæld,
Du mig skylder; den er din Medgift
(giver ham Papiret).

Susanna (giver ham sin Pung).
Denne Pung skal Du have.

Bartolo (taster sin Pung til ham).
Tag ogsaa min Pung.

Figaro.
Takker! fast I kun hid, jeg skal dem
samle.

Susanna.
Lad os om dette Udfald underette Gre-
vinden og min Dufel. Hvo er som jeg
lyksalig!

Figaro, Bartolo, Marcellina.
Alle! Alle! Alle!

Alle Fire.
Nu alle Grevens Kænker i Støvet falde.

Fjerde Scene.

Barbarina, Cherubino.

Barbarina.
Kom her, vær ikke bange. Derovre har
alt Pigerne sig forsamlet. Du skal se alle
Pigerne her paa Slottet; men smukkest af
dem Alle selv Du bliver.

Cherubino.
Men hvis Greven mig finder, hvad gjør
jeg da? Du ved, han tror, at jeg er i
Sevilla.

Barbarina.
Frikk Mod! det siger Intet. Hvis han
Dig finder, det ham ej vil overraske. Hør
nu! Du skal Dig som Pige straks forklæde,
derpaa følges vi Alle og Frn Grevinden
Blomster overrække; kom, Cherubino, lad
Dig ej forstrække (de gaa).

Femte Scene.

Grevinden.
Sid Susanna dog kom. Hvor jeg læn-
ges efter Alting at høre, hvad Greven
hende svarte. Men tør jeg vove at for-
følge min Plan? jeg kjender Greven, han
er heftig og skinsyg. Dog hvad Ondt er
der i, at jeg mig lidt forklæder? jeg spille
vil Susanna og hun Grevinden, Mattens
Mulm os jo skjuler. O Himmel! hvor er
dog den Rolle besværlig, hvortil jeg nødes
af min troløse Mand. Han, som jeg kjær-
lig gav min Haand, mit Hjerte, har mig
forladt; men dog med Mistro mig plager.
Ha, den Falske! han mig krænker og frækt
bedrager; af, vil Du, Himmel, ej høre
mine Klager!

Hurtig svandt de glade Dage,
Da min Omhed var ham Alt;
Haabet grumt mig mon bedrage,
Sløret fra mit Dje faldt.
Nu med bitter Sorg og Taarer
Kinder hen min Ungdoms Vaar,
Dg mit Hjerte dobbelt saarer
Mindet om min Lykkes Aar.
Himmel, hør min bange Klage!
Trøst en kjærlig, trofast Barm!
Før en elsket, troløs Mage
Snart tilbage i min Arm! (gaar.)

Sjette Scene.

Greven, Antonio, senere Grevinden
og Susanna.

Antonio.

Ja, Hr. Greve, den Gavthv af en Page,
han stikker her paa Slottet; se, hans Hat
den er her, den har jeg fundet.

Greven.

Men han forlængst paa Bejen til Sevilla
jo skulde være.

Antonio.

Han leder efter Sevilla i mine Stuer.
Der han skifted Klæder og der jeg fandt
alle disse rare Sager.

(viser Pagens Klæder frem.)

Greven.

Stammeligt.

Antonio.

Afsted, inden han Flugten tager
(gaar med Greven).

Grevinden.

Skynd Dig, Susanna, fortæl hvad Gre-
ven sagde.

Susanna.

Uhydeligt paa hans Pande voldsom Harm
jeg læste.

Grevinden.

Harme! saa maa vi Snaren lidt bedre
stille. Hvor satte han Dig Stævne? hvor
skulde Du ham møde?

Susanna.

I Haven.

Grevinden.

Rast et Par Linier — sæt Dig.

Susanna.

Men Frue, tør vibove —

Grevinden.

Vær Du kun rolig, jeg skal alt Ansvar
paa mig tage. Et Par Ord til Romancen
(nynner Mefodien).

Susanna (sætter sig ved Bordet).
Belan da!

Grevinden (diktter Brevet).
„Kom, naar Aftenstjernen troner

Susanna (friveude).

— Stjernen troner —

Grevinden.

„Klar paa Himlens Svælving blaa, —

Susanna (gjentager, idet hun skriver).

— Klar paa Himlens Svælving blaa —

Grevinden.

„Under Laurens dunkle Kroner!

Susanna.

— Under Laurens dunkle Kroner.

Grevinden.

Han nok Resten vil forstaa.

Begge.

Han nok Resten vil forstaa.

Grevinden.

Læs nu op, lad mig høre!

Susanna (læser op).

„Kom, naar Aftenstjernen osv.

Nu er det færdigt, og mangler bare
Seglet.

Grevinden.

Hurtig, giv mig Billetten; med en Naal
vi forsegle. Se saa, skriv nu under Adres-
sen: Send mig Seglet tilbage.

Susanna.

En snild Methode, naar ej Lak er ved
Haanden.

Grevinden.

Der, glem det hurtigt, jeg hører Nogen
komme.

Syvende Scene.

De Forrige, Cherubino og en Flok
pyntede Bønderpiger, senere Greven,
Antonio og Figaro.

Kor.

Her vi Blomsterfranse bringe,
Som Hengivenhed dig bandt;
Bore Gaver er kun ringe,
Men paa Kjærlighed et Pant.
Blomster smaa, fra Egnens Dale,
Hjertets Sprog til den I tale,
Som ved Sorgen at hufvale,
Dg hvert Hjerte for sig vandt.

Barbarina.

Her nu ser Deres Naade alle Omegnens
Piger, som Fru Grevinden deres Hyldest
bringe, og Dem beder det naadigst at op-
tage.

Grevinden.

Jeg takker, kjære Piger.

Susanna.

Se, hvor nette de ere.

Grevinden

(peger paa Cherubino, der er i Pigeklæder).

Men hvem er det Pigebarn, som sit Bli
ej tør hæve, og staar med ærbar Mine?

Barbarina.

Det er en fattig Slægtning, som her til Brylluppet er kommet iafte.

Grevinden.

Lad mig se dig, du smukke, unge Pige; kom hen til mig og giv mig dine Blomster. Hun bliver rød, Susanna; nej se dog blot, hvor hun ligner en Anden.

Susanna.

Ja, som en Søster.

Antonio

(som er kommet tilbage med Greven).

Har man set Mage, der har vi Officeren (sætter Cherubinos Hat paa hovedet af ham).

Grevinden.

O Himmel!

Susanna.

Den Tølper!

Greven.

Nu, Fru Grevinde?

Grevinden.

De ser mig højst forundret og forbitret, Hr. Greve, som selv De er det.

Greven.

Men imorges?

Grevinden.

Imorges. Til en Prøve vi ham da forklædte paa den Maade, som De nu ham finder.

Greven (til Cherubino).

Er Du rejst, som jeg bød dig?

Cherubino.

Hr. Greve.

Greven.

Jeg skal dig straffe og lære dig at lystre.

Barbarina.

Naadige Herre, naadige Herre! De har sagt mig saa ofte, naar De mig vilde kysse: Vil Du mig elske, Barbarina, da jeg lover, Du skal saa hvad Du ønsker.

Greven.

Hvad der Du siger —

Barbarina.

Er sandt. Lad mig saa Cherubino! o giv os Deres Stemme, og De kan tro, jeg skal det ikke glemme.

Grevinden (til Susanna).

Lad Greven nu sig forsvare.

Antonio (til Barbarina).

Naa, det maa jeg sige, du kan blive god med Tiden, min Pige.

Greven.

Det er for galt, man spotter mig. For Fanden, har Alt bestemt at røbe mig Forstanden.

Figaro (kommer).

Hr. Greve, dersom De her vil vore Piger beholde, bliver Intet der af Dansen,

Greven.

Hvordan, med Foden forvredet vil Du danse?

Figaro.

Na, det er næsten ovre. Afsted, I smukke Piger!

Grevinden (til Susanna).

Hvorledes slipper han af denne Knibe?

Susanna.

Lad ham blot raade.

Greven.

At Blomsterne før ikke var af Sten, det var heldigt.

Figaro.

Savist var det. Kom, lad os løbe! afsted nu!

Antonio.

Dg mens dette skete, i Galop til Sevilla red jo Pagen?

Figaro.

Om han traved' eller galoperte ved jeg ikke. Afsted til Dans og Lystighed!

Greven (stanser ham).

Dg Du i Kommen havde jo Pagens Bestalling?

Figaro.

Ja, tilbisse! — en Pokkers Hoben Spørgsmaal.

Antonio (til Susanna).

Alle de Tegn, Du gjør, er uden Nytte; for her staar En, som siger, at Du har løjet, kjære, lille Fætter.

Figaro.

Cherubino.

Antonio.

Av, det var slemmt.

Figaro.

Dg hvad saa mere?

Greven.

Ja, tænk dig blot. Han siger, at han imorges selv sprang ned i Haven.

Figaro.

Ja saa er det vel sandt; fordi jeg har sprunget, kan jo gjerne en Anden have gjort det samme.

Greven.

En Anden.

Figaro.

Hvorfor ikke? Negte man kan jo ej, hvad ej man ved. Hører I Marschen? Afsted da! Enhver nu tage den Plads, som han skal have; Susanna, giv mig Armen.

Susanna.

Her er jeg.
(Alle undtagen Greven og Grevinden forlade Scenen
nd af Baggrunden).

Greven.

Den Forbovne!

Grevinden.

Åh, hvor jeg skælver.

Greven.

Nu, Frue?

Grevinden.

Staan mig, Hr. Greve. Sig begge Par
alt nærme med festlig Pomp og Pragt,
De maa dem Begge skænke Deres Naade.
Tag Sæde.

Greven (byder hende Armen).

Tillad mig. (sagte). Nu er kun Hævn min
Glæde. (tager Plads ved Siden af Grevinden).

Ottende Scene.

De Forrige. Festligt Optog, hvori alle
Stykkets Personer tage Del. Alle ere pnu-
tede, og Susanna og Marcellina klædte i
Brudedragt.

Dans og Kor af unge Piger.

Vor Lovsang højt lyder
Med Tak til den Mand,
Der adler ved Døder
Sit Navn og sin Stand.
Ja, priset han være,
Som frelste vor Ære
Saa glade frembære
Vor Tak vi ham kan!

Under den paafølgende Befransning af de to Brude
stikker Susanna Billetten, som hun modtog af Grev-
inden, til Greven.

Greven (stikker sig paa Naalen).

Ja, saa gjør jo alle Kvinder, man over-
alt jo finder de Pokkers Naale; men hvad
det maa man taale.

Figaro.

Det er sikkert den Seddel, som man nys
ham i Haanden har stukket; men hæsligt
han paa Naalen, som var Seglet, av! stak
sig i sin Finger. Naar blot ej han sig
henter to brændte Binger.

Greven.

Modtager, Venner, min Tak for eders
Hjlding. Bereder Jer til Festen iaften,
som med Pragt jeg vil fejre. Jeg vil, at
Vinen i Overflod skal flyde, at alle skal
danske, Glædens Stemme kun lyde; og Alt
skal være til Hæder for dem, som er os
kære. (gaar med Grevinden).

Koret gjentager.

Vor Lovsang højt lyder
Med Tak til den Mand,
Der adler ved Døder
Sit Navn og sin Stand.
Ja, priset han være,
Som frelste vor Ære
Saa glade frembære
Vor Tak vi ham kan.

Fjerde Akt.

Have ved Slottet. Paa hver Side en
Pavillon.

Første Scene.

Barbarina, Marcellina og Figaro.

Barbarina.

Den er borte, rent forsvunden,
Jugen Naal jeg fundet har;
Vist en Anden har den funden,
Al min Søgen spildt kun var.
Sag arme Stakkel! hvad gjør jeg nu?

Figaro.

Barbarina, du græder?

Barbarina.

Den er tabt og forsvunden.

Figaro.

Hvilket?

Marcellina.

Hvilket?

Barbarina.

Åh Naalen, som mig Greven befalte at
bringe til Susanna.

Figaro.

Til Susanna! — en Naal! Jo, et
nydeligt Haandværk. I saa tidlig en
Alder straks paa Vinde hun staar, naar
Greven kalder.

Barbarina.

Hvordan? jeg tror, Du skænder.

Figaro.

Det er Spøg, vær kun rolig. Men sig
mig, Naalen, Du søger, var det ej den,
som Greven dig stjælede til Susanna, og
som sad som et Segl for Billetten? Ser
Du, jeg ved det Hele.

Barbarina.

Men naar Alting Du ved, hvorfor da
spørge?

Figaro.

Na, fortæl kun, det morer mig at høre;
fortæl hvad Greven svarte.

Barbarina.

Greven sagde: Bring denne Naal, min lille Barbarina, til den smukke Susanna og sig, at den er Seglet til Haven.

Figaro.

Ha, ha! til Haven.

Barbarina.

Og derpaa jeg ham loved det hemmeligt at besørge; Du maa mig ikke røbe.

Figaro.

Vær du kun rolig.

Barbarina.

Det er jo dig det Samme.

Figaro.

Sa ganske, tilvisse.

Barbarina (idet hun gaar).

Nu gaar jeg, kjære Fætter, først til Susanna og saa til Cherubino.

Figaro.

Nu da!

Marcellina.

Nu da!

Figaro.

Hvor herligt.

Marcellina.

Lad ej din Brede raade.

Figaro.

Jeg skal mig hævne.

Marcellina.

Vær dog rolig og fornuftig og lad din Brede ej forvirre dit Sind, du ved jo ikke med hvem Susanna drive vil sit Spil.

Figaro.

Men saa betænk dog, at Naalen er den samme, som han modtog med Brevet.

Marcellina.

Sa saa! Naa, tror du, at hun dig be- drager, saa vær forsigtig og tab hende ej af Sigte; men at fare som en Galning.

Figaro.

O hvilken Lykke! hvor hun har sat ham Stævne, det fik jeg dog at vide.

Marcellina.

Hvad skal Planen da være?

Figaro.

Jeg iler bort nu for at hævne min Vre.

Anden Scene.

Barbarina

(fra Baggrunden med en Kuv).

Lykthuset er tilvenstre, her maa det være; ja rigtig — ja rigtig. Naar bare nu han

kommer. Hvor Folk kan være flemme; at negte mig disse Frugter og Rager, hvor hæsligt. „Til hvem skal det vel være?“ — det er jo Dem det samme. — „Alting vi ved!“ — Ja ja da. Han er saa sulten og det kan jeg ej taale. Et Kys det kosted mig, men ligemeget, det vil han nok mig gi'e igjen. Nu hurtigt (gaar ind i Pavillonen tilhøjre).

Figaro

(indhullet i en Kappe kommer fra højre Side).

Der kommer Nogen; hvem der?

Basilio og Bartolo (fra venstre Side).

Du os Begge bestilte herhen.

Bartolo.

Du er alvorlig; sig os, hvad har du for? Du vil da vel ej en Sammensværgelse stifte?

Figaro.

Hold Jer lidt til en Side, saa skal I blive Vidner til en Hørde-time imellem Hr. Greven og min elskede Brud.

Basilio.

Ah, jeg forstaaer, det anede mig nok; se, saa traf de dog sammen uden mig.

Figaro.

Vil I blive her Begge, indtil jeg kalder. Jeg Jer forlader blot et Djeblik for klogt en Plan at lægge, men naar jeg fløjter, da venter jeg Jer Begge. (gaar).

Basilio.

Den Onde staar i Karlen.

Bartolo.

Hvad er paafærde?

Basilio.

Aa, Intet; Greven har med Susanna aftalt et lille Stævne og dette gode Forhold kan Figaro ej lide.

Bartolo.

Movel, skulde han taale det og tie?

Basilio.

Hvad saa Mange maa taale, maa vel han ogsaa kunne; og desfornden kan det bringe ham Gavn. Det er en Regel, man skal ej mod de Store ligefrem rende Panden; de med Smaafolk sig more og gi'er dem Fanden.

I den uerfarne Alder,

Før man klart paa Verden ser,

Bisdoms Nøst forgjæves kalder;

Man kun ad dens Varsel ler.

Mig dog snart Erfaring lærte,

At det gamle, kloge Bud:

„Lyk dit Hoved, tving dit Hjerte“

Holder alle Prøver ud.

Jeg skal Eder dog berette,

Hvordan jeg erfared dette.

Engang drømte jeg, jeg søgte

Efter Skatte med en Lygte,

Hel besværlig var min Møje,
 Lykken ej mig vilde føje;
 Endelig jeg fandt, hvad tror I?
 Snurrligt nok et Vælskind.
 Haanligt til Skatten
 Jeg sparked med Foden:
 „Andre kan ta'e den,
 „Jeg er ej paa Moden.
 Da brat et Uvejrlød,
 Rystende Jorden,
 I Strømme Himlen gød
 Sig over Jorden
 Med Storm og Torden;
 Angst og bedøvet,
 Alt Ly berøvet,
 Jeg i mit Vælskind
 Svøbte mig ind.
 Uvejret lægger sig; —
 Kort Freden varer, —
 Med Brølen hen mod mig
 En Løve farer.
 Dens Dine lued,
 Med Død mig trued;
 Men det forhaante Skind
 Det frelste dog
 Engang endnu
 Mit arme Skrog.
 Løven mig sendte
 De fornemste Blikke,
 Skindet den kjendte,
 Mig aned den ikke;
 Thi hurtig bort den gif
 Fra mig med haanligt Blik,
 Og glad blev jeg,
 Og løb min Vej.
 Hvad Drømmen mig lærte,
 Det lagde jeg paa Hjerte;
 I Faren, i Nøden,
 I Livet, til Døden
 Jeg i mit Vælskind
 Mig svøber ind.

(gaar med Bartolo.)

Tredte Scene.

Figaro; senere Grevinden, Susanna og Marcellina.

Figaro (kommer tilbage).

Min Plan er færdig og snart sig Uhelds-
 timen nærmer. Her jeg nu alt begynder
 som skinsyg Egtemage min Lykke ret at
 smage. Den Falske! i den Time, da hun
 Trostab mig loved, glad Billetten han
 læste, og jeg, som saa det, jeg lo med og
 ej anede min Skæbne. Al, Susanna, Su-
 sanna! hvilken Kval du mig volder. Mod
 denne Englemine, disse Dine saa klare,
 ingen Mand kan sig væbne. Ha! den, som
 tror en Kvinde, er værd sin Skæbne.

I Mænd, gaa ej iblinde,
 Lad Jer ej overvinde;
 Betragt, hvad er en Kvinde?

Og hør et Alborsord.
 Engle man dem vel kalder
 I Ungdoms første Alder;
 Men snart man det gjenkalder,
 Den Forskjel er for stor.
 I Garnet de drage os
 Med smilende Mund,
 De pine og plage os
 Hver Dag og hver Stund,
 Sirener, som blænde os,
 For ret os at plukke,
 Kometer, som tænde os,
 For atter at slukke.
 Med Sukke og Taarer
 De Manden bedaarer,
 Med smilende Læber
 De lumskelig dræber;
 De hyle, bedrage
 Den kjærlige Mage
 Og, kold ved hans Smertes,
 De grusomme Hjerter
 Sig selv kun har kjær;
 Alt Andet jeg heller fortier,
 Det kjender, det kjender Enhver.

(gaar tilside.)

Susanna.

Jeg ved fra Marcellina, at Figaro vil komme.

Marcellina.

Tal bare sagte, han er her allerede.

Susanna.

Han mig belurer og Grevnen kommer straks til et Stævne — ja, hi kun lidt!

Marcellina.

Jeg skjuler mig heriude (gaar ind i Pavillonen tilhøjre).

Susanna.

Men, Frue, hvor De skælver! er det af Kulde?

Grevinden.

Ja Aftenen er kølig, jeg her vil vente. (veger paa Pavillonen tilvenstre).

Figaro.

Ha! nu snart det store Djeblik sig nærmer.

Susanna.

Jeg under disse Træer, hvis De naadigst det tillader, vil spásere blot et Djeblik i Luften.

Figaro (med Skinsøge).

I Luften — i Luften.

Grevinden

(gaar ind i Pavillonen tilvenstre).

Gjerne, som du ønsker.

Fjerde Scene.

Susanna (sagte).

Der staar den Skælm og lurker. Nu da Alting er stille, er Lejligheden god ham

lidt at drille (højt). Sig Djebliktet nærmer, da min Omhed skal krones i Favnen af min Elskte. Bort alle Sorger fra dette glade Hjerter, ej min Kjærligheds Fryd skal forjage. O skønne Nat, du til min Elskov svarer! Svagt aander kølig Luftning og blandes med Længslens Sukke; hist venligt tindre Stjernerne ned saa smukke.

O Elskte kom, min Længsels Røst du hør! Lad i min Favn dig Kjærligheden føre, Før Maanen sølverklar paa Himlen stiger, Førend Mørket, som os stærker, viger. Lyft Rilden risler, og med lette Vinger Zephyr mild og listig Kølning bringer, Sødt Blomsterduften bølger her i Lunden; Alt til Kjærlighed byder i Aftenstunden. Kom til mit Hjerter og del min Elskovslykke, Og dig til Løn en Rosenkrans skal smykke!

Femte Scene.

Figaro, Susanna, Grevinden, Cherubino, senere Greven.

Figaro.

Drømmer jeg? hvor kan en Kvinde sig saa forstille; jeg ved ej, om jeg vaager.

Cherubino (udenfor).

Tralalala!

Grevinden

(som er traadt ud af Pavillonen).

Der har vi Pagen.

Cherubino.

Jeg Noget hører, og skynder mig til Barbarina. (opdager Grevinden). Men hvem er denne Dame?

Grevinden (sagte).

Hvad skal jeg gjøre?

Cherubino.

Hvad ser jeg! det er Susanna, som i Mørket sig skjuler og vil flygte.

Grevinden.

Tænk, om Greven ham saa! Alt kan jeg frygte.

Cherubino.

Ganske tykt jeg vil mig snige Til den søde Pige hen.

Grevinden.

Hvad mon Greven vilde sige, Hvis han traf ham her igjen?

Cherubino.

Ah, Susanna! vil Du svare? Denne Tavshed kan Du spare; Lad nu Spøgen være endt, Alting er mig vel bekendt.

Grevinden.

Lad mig være! ej saa driftig; Gaa din Vej og rolig vær.

Cherubino.

Ja, tro mig, jeg er listig; Godt jeg ved, hvi Du kom her.

Greven.

Der jeg min Susanna stuer.

Susanna og Figaro.

Stille nu, der har vi Greven.

Cherubino.

Det ej hjælper, at Du truer.

Greven (ser Pagen).

Hvem er det, jeg daer er bleven?

Figaro.

Jeg er overtydet bleven, Nu jeg tvivler ikke mer.

Susanna.

Jeg er lidt urolig bleven, Blot ej Cherubino han ser.

Grevinden.

Gaa, hvis ej om Hjælp jeg striger.

Cherubino.

Giv et Kys mig, jeg før ej viger.

Greven.

Det er Pagen, paa min Væ.

Figaro og Susanna.

Det maa Cherubino være.

Grevinden.

Hvad, et Kys han tør begjære.

Cherubino.

Hvorfor vil Du mig ej give Samme Ret, som Greven har?

Grevinden og de Andre.

Den Forbødne!

Cherubino.

Du ved ej blive; Høst blot, jeg bag Stolen var.

De Andre.

Vil han sig ej bort begive, Han fordærver Alt, den Nat.

Cherubino (kysjer Grevinden).

Tag mod dette.

Grevinden, Cherubino.

O Himmel, Greven!

Figaro (nærmer sig).

Hvad her sker jeg vide maa.

Greven.

Siden Du er næsvis bleven; Der, at Lyften kan forgaa (vil staa Cherubino, som flygter ind i Pavillonen tilhøje, men rammer Figaro).

Figaro.

Av! omsonst jeg ej har gaaet Og beluret dette Sted.

Greven.
Nu jeg haaber, Du har faaet
Stilt tilfreds din Nærvished.

Grevinden og Susanna.
Velfortjent han der har faaet
Straf for sin Nysgjerrighed.

Sjette Scene.

De Forrige, uden Cherubino.

Greven.
Tilfidsst han maatte vige;
Kom, nærm dig, søde Pige.

Grevinden.
For ej mit Ord at svige,
Hr. Greve, kom jeg her.

Figaro.
Hvor venlig og hvor søjelig
Min Brud mod Andre er.

Greven.
Kom, lad din Haand mig trykke.

Grevinden.
Modtag den her.

Greven.
O Lykke!

Hvor Fingrene er trinde,
Mit Hjertes Hersterinde;
Hvi har min Gemalinde
Ej denne bløde Hud?

Grevinden og Susanna.
Hvor Fordom kan forblinde;
Hr. Greven dennefinde
Er Mar for Elskovs Gud.

Figaro.
Hvor Fordom kan forblinde;
Jeg mener, en Grevinde
Har nok saa blød en Hud.

Greven.
Tag denne Ring, Du Kjære!
Du altid maa den bære,
Og lad et Pant den være,
Hvor højt jeg elsker Dig.

Grevinden
Jeg takker for den Ære,
Hr. Greven viser mig.

Susanna og Figaro.
Hvor enige de ere,
So han er lykkelig.
jeg

Greven.
Du evig min vil være,
Hvor jeg er lykkelig.

Grevinden.
Se hisset Fatter nærme sig,
Vi er ej sikre her.

Greven.
Følg med, jeg skal beskjerme dig;
Min Engel, rolig vær.

Susanna.
Her ser man et Eksempel,
Hvad Trostabsløfter er.

Grevinden.
I Mørke, ædle Herre?

Greven.
Vi Lyjet kan undvære;
Til hvad jeg dig at sige har
Er Matten nok saa klar.

Susanna.
Nu fast vi ham i Fælden har;
Snart skal han staa som Mar.

Figaro.
Et Gran af Tvivl jeg hidtil bar,
Men nu jeg Vished har.

Grevinden.
Mit stakkels Kjønn jeg hævnnet har
Paa den, mig kjærest var.

Greven (da han hører Figaro fløjte).
Hvem kommer?

Figaro.
Gode Venner.

Grevinden (flytter ind i Pavillonen tilvenstre).
Ah, Figaro! Afsted!

Greven
(vil følge hende og iler, da hun er forpundet,
ud tilhøjre).
Ja gaa, jeg følger med.

Syvende Scene.

Figaro og Susanna.

Figaro.
Alting nu tykt og stille er,
Min Venus fandt et Fristed her,
Sin Mars omfavner hun saa fro;
Men, som Vulkan, jeg skal, min Tro,
I Garnet Begge faa.

Susanna.
Ah, Figaro! Tys, stille!

Figaro.
Kom, skynd Dem, Fru Grevinde!
Her er ej Tid at spille,
Min falske Elsterinde
Med Greven De kan finde,
Dem Begge jeg derinde (peger paa Lykthuset.)
Med egne Dine faa;
Lad os derind nu gaa!

Susanna (glemmer sig).
Bevares, hvor Du skriger!
Jeg ej fra Stedet viger (griber sig i det).
Ja! vi os hævne maa.

Figaro (opdager sin Fejltagelse).
 Hvad hører jeg, min Susanna!
 Hvad, os hæbne?

Susanna.
 Ja.

Figaro.
 Frue,
 Staar det da i vor Evue?

Susanna.
 Din Skælm, Du tør mistænke mig;
 Jeg skal betale dig.

Figaro.
 Din Slange, vil bedrage mig;
 Men jeg skal lære dig (falder paa Knæ).
 At, skjønnne Fru Grevinde!

Susanna.
 Hvad har han nu ifinde?

Figaro.
 Længselsfuld her jeg knæler,
 Bid, Elstov mig besjæler;
 D svar mig, Angst mig kvæler,
 Dg tænk paa Hævnens Lyst.

Susanna.
 Ah, begge mine Hænder klø.

Figaro.
 Svar mig, hvis ikke maa jeg dø.

Susanna.
 Han mig bedrage tør.

Figaro.
 At, lykkelig mig gjør.

Susanna.
 Hvad vilde Verden sige?

Figaro.
 At Elstov gjør os lige;
 Lad Tiden ej bortdrage,
 Lad Deres Haand mig tage.

Susanna (staar ham).
 Velan, her er min Haand.

Figaro.
 For Fanden! av!

Susanna (bliver ved).
 Tag dette.
 Dg dette, der, og dette.

Figaro.
 Det Arbejd maa dig trætte.

Susanna.
 Hvert Slag Du faar med Kette,
 Du bar fortjent sliig Løn.

Forræder, jeg skal lære dig,
 At jeg af Spøg ej ved.

Figaro.
 Hvert Slag et Pant skal være mig
 Paa trofast Kjærlighed.

Elfte Pige, din Brede Du glemme;
 Straks jeg kjendte din yndige Stemme,
 Hver en Tone fandt Svar i min Sjæl.

Susanna.
 Du mig kjendte?

Figaro.
 Dig røbed din Stemme.

Begge
 Elfte Ven, jeg min Brede glemme
 Dg kun tænke paa Kjærligheds Held.

Ottende Scene

De Forrige, Greven og efterhaanden alle Personerne i Handlingen.

Greven.
 Al min Søgen er spildt efter hende.

Figaro og Susanna.
 Det er Greven, jeg Stemmen kan kjende.

Greven.
 Pst! Susanna, hvor er Du? saa svar dog!

Susanna.
 Altsaa kjendte han ej sin Hverdinde?

Figaro.
 Hvem?

Susanna.
 Grevinden.

Figaro.
 Grevinden!

Susanna.
 Grevinden.

Begge.
 Lad os nu vore Løjer fuldende,
 Denne Straf har han ærlig fortjent.

Figaro (falder paa Knæ).
 Deres Naade, lad Omhed mig sværge!

Greven (savner sin Knæde).
 Ha, min Hustru! og jeg uden Bærge.

Figaro.
 Har jeg Haab Deres Hjerte at røre.

Susanna.
 Nu, velan! ja, jeg vil Dem bønkhøre.

Greven.
 Den Troløse! Ha, Forsører!

Grevinden.
 Jeg er svag, dig mit Hjerte tilhører;
 Elstovs Bønner jeg kan ej modstaa
 (flytter ind i Pavillonen tilvenstre).

Figaro
 Elstovs Magt dog omsider Dem rører,
 Nu dens Løn jeg lykkelig skal naa.

Greven.
 Hej, til Hjælp! herhid i Baaben!

Figaro.
Grevens Stemme — ve mig Staffel!

Greven.
Kommer hid med Lys og Fakkell.

Basilio, Bartolo, Curzio og Antonio (komme med Fakkellbærere).
Hvad er hændet?

Greven.
Rast i Vænter
Ham, som fræk min Væge krænker.
Ha, hun flygted! Søg Enhver!

Alle.
Hvilken Kæsen, hvilken Larmen!
Mon det ogsaa Sandhed er?

Greven
(aabner Døren til Pavillonen tilhøjre, hvorfra efter-
haanden Cherubino, Barbarina, Marcellina og
Susanna træde ud).

Kom frem, Fru Grevinde!
Den troløse Kvinde
Nu Lønnen skal finde
For hvad hun forbrød!
Hvad, Pagen!

Antonio.
Min Datter!

Figaro.
Min Moder!

Alle.
Grevinden!

Greven.
Der staar Synderinden,
Man narrer mig ej.

Susanna.
O Naade! o Naade!

Greven.
Nej, Retsfærd skal raade.

Alle.
O Naade! o Naade!

Greven.
Nej, nej, nej, nej!

Grevinden (træder frem fra den anden Pavillon).
Men naar af mig der bedes,
Tilgiver De dem.

Alle.
O Himmel! hvorledes?
Men er det en Drøm?

Greven (knæler for Grevinden).
Rosina, af, Naade!

Grevinden.
Mit Hjerte skal raade,
Det Alt har forglemt.

Alle.
Ja Hjertet lad raade,
Til Kjærlighed stemt.

Mellem Galsskab, Had og Plage
Lagdes denne Dag tilbage,
Nu skal Kjærlighed indtage
Deres Plads i salig Fred.
Sange og Danse
Alt Mismod skal stanse,
Dg vor Glæde Amor kroner;
Derfor høit med glade Toner
Lad os Alle takke ham.

